

ข้อเสนอการวิจัย

โครงการวิจัย

การพัฒนาจรรยาบรรณนักวิจัยในประเทศไทย
A Development of Researcher Ethics in Thailand

โดย

ดร.ต้องลักษณะ บัญธรรม
มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรบุรี

แบบเสนอโครงการวิจัย (Research Project)

ชื่อโครงการวิจัย (ภาษาไทย) การพัฒนาจรรยาบรรณนักวิจัยในประเทศไทย

(ภาษาอังกฤษ) A Development of Researcher Ethics in Thailand

ส่วน ก : องค์ประกอบของข้อเสนอโครงการวิจัย

1. ผู้รับผิดชอบประกอบด้วย

1.1 หัวหน้าโครงการ

นางสาวต๋องลักษณ์ บุญธรรม

เลขหมายบัตรประจำตัวประชาชน 3 1006 02 765742

สถานที่ติดต่อ คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี

เลขที่ 39 ถนนรังสิต นครนายก ตำบลคลองหลวง อำเภอธัญบุรี ปทุมธานี

โทรศัพท์ 0-2549-3207 โทรสาร 0-2375-4489

โทรศัพท์มือถือ 081-646-3007

e-mail: tongluck@rmutt.ac.th

1.2 ผู้ร่วมงานวิจัย

1. นางอัญชญา สุขสมจิต

เลขหมายบัตรประจำตัวประชาชน 3100503143077

สถานที่ติดต่อ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

เลขที่ 1 อาคาร 22 ชั้น 1 ถนนอุทองนอก เขตดุสิต กทม 10300

โทรศัพท์ 0-2160-1333

โทรศัพท์มือถือ 089-111-4664

e-mail: anchana_ana@hotmail.com

2. นางสาวเบญจมาศ สุขสถิตย์

เลขหมายบัตรประจำตัวประชาชน 3 5099 00 360851

สถานที่ติดต่อ คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

110 ถนนอินทวิโรจ ตาบลศรีภูมิ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ 50200

โทรศัพท์ (053) 945020 โทรสาร (053) 894171

โทรศัพท์มือถือ 087-045-0552

e-mail: bsuksatit@gmail.com

1.3 ที่ปรึกษางานวิจัย

ดร.อำนวยการ เถาตระกูล

สถานที่ติดต่อ 27/62 หมู่บ้านรีสอร์ทห้า ถนนวิชรพล 1/1 แขวงท่าแร้ง เขตบางเขน

กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์มือถือ 090-197-6034, 081-289-6077

e-mail: amnuay_t@hotmail.com

1.4 หน่วยงานหลัก

มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี

เลขที่ 39 ถนนรังสิต นครนายก ตำบลคลองหลวง อำเภอธัญบุรี ปทุมธานี

1.5 หน่วยงานสนับสนุน

1. คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

เลขที่ 1 อาคาร 22 ชั้น 1 ถนนอุทงนอก เขตดุสิต กทม 10300

2. คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

110 ถนนอินทวิโรส ตำบลศรีภูมิ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ 50200

2. ประเภทการวิจัย

- การวิจัยพื้นฐาน (Basic research)
- การวิจัยประยุกต์ (Applied research)
- การพัฒนาทดลอง (Experimental development)

3. สาขาวิชาการและกลุ่มวิชาที่ทำการวิจัย

สังคมศาสตร์

4. มาตรฐานการวิจัย

-

5. คำสำคัญ (Keyword) ของการวิจัย

(ภาษาไทย) จรรยาบรรณ แนวปฏิบัติ นักวิจัย

(ภาษาอังกฤษ) Ethics Practice Researcher

6. ความสำคัญ และที่มาของปัญหา

นานาประเทศได้พยายามกำหนดการขยายตัวของเศรษฐกิจของประเทศของตนเพื่อรองรับการเปลี่ยนผ่านสู่ยุคเศรษฐกิจดิจิทัล สอดคล้องกับที่ตีอาร์ไอ จัดทำรายงานเรื่อง นโยบายสาธารณะเพื่อยกระดับไทยให้พ้นกับดักประเทศรายได้ปานกลาง เป็นการเสนอผลการวิเคราะห์การขยายตัวทางเศรษฐกิจระยะยาวของประเทศต่างๆ ในโลกกรณีประเทศไทย พบว่า ในอดีตที่ผ่านมาประเทศไทยมีการพัฒนาปัจจัยต่างๆในระดับที่ดีเมื่อเจาะลึกลงไปในตัวแปรประสิทธิภาพทางการผลิตจะพบว่าประเทศไทยมีช่องว่างในการพัฒนาทั้งในปัจจุบันทั้งด้านการวิจัยและพัฒนาและปัจจัยทางด้านสาธารณูปโภคพื้นฐาน และมุมมองของเศรษฐศาสตร์ พบว่าการพัฒนาประสิทธิภาพทางการผลิตสมัยใหม่ควรมุ่งเน้นที่การพัฒนาผ่านการลงทุนในการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) นั้นแสดงให้เห็นว่าในการก้าวพ้นจากประเทศรายได้ปานกลาง คือการใช้นโยบายเชิงรุกในเรื่องการวิจัยและพัฒนา และการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ และจากศึกษาข้อมูลด้านงบประมาณสนับสนุนการทำวิจัยตั้งแต่ปี 2556 การจัดสรรงบประมาณหมื่นล้านบาทต่อปีสำหรับการทำวิจัย ซึ่งถือว่าน้อยในการลงทุนเพื่อการศึกษาและพัฒนาประเทศ แม้ว่างานวิจัยต่างๆ จะได้รับเงินสนับสนุนจากแหล่งทุนอื่นๆ แต่การนำงานวิจัยต่างๆ ไปใช้จริงนั้นน้อยมากไม่ถึงร้อยละ 1 สำหรับด้านสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คือ งานวิจัยของสาขานี้ส่วนใหญ่เป็นเชิงพัฒนาคุณภาพชีวิต และส่วนใหญ่ยังไม่ได้ถ่ายทอดสู่ภาคเอกชนเพื่อพัฒนาธุรกิจต่อไป ส่วนงานวิจัยด้านวิทยาศาสตร์การแพทย์และสุขภาพนั้น ควรมีตัวชี้วัดที่แตกต่างกับตัวชี้วัดของเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม ควรคำนึงถึงผลกระทบด้านสังคมจะมีความสำคัญเป็นพิเศษในเรื่องความเป็นธรรมและจริยธรรม (รายงานการวิจัยของสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2556) อาจสรุปได้ว่า เรื่องผลการวิจัยและพัฒนาจากทุกสาขาวิชาจะต้องสามารถนำไปใช้ไปจริง และต้องคำนึงถึงผลกระทบด้านต่างๆ และสำคัญพิเศษในเรื่องความเป็นธรรมและจริยธรรม ซึ่งผลงานวิจัยทุกชิ้นย่อมผ่านกระบวนการวิจัยการนักวิจัยในสาขาวิชานั้นๆ

จรรยาบรรณและแนวปฏิบัติที่ดีของนักวิจัย ย่อมส่งผลถึงประสิทธิภาพของผลผลิตของงานวิจัยอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ดังนั้นการสร้างงานวิจัยให้มีคุณภาพ นอกจากจะต้องดำเนินการวิจัยด้วยระเบียบวิธีที่มีคุณภาพแล้ว จรรยาบรรณนักวิจัยจึงเป็นปัจจัยสำคัญยิ่ง นักวิจัยซึ่งเป็นผู้หนึ่งที่อยู่ในสายงานที่เกี่ยวข้องกับคำวจรรยาบรรณเป็นอย่างมาก เพราะการวิจัยเป็นวิธีการที่ได้รับการยอมรับกันว่าเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิเคราะห์ ปัญหาอย่างมีระบบและเป็นวิทยาศาสตร์ เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อเท็จจริงและสามารถนำไปใช้ประกอบการตัดสินใจเพื่อแก้ไขปัญหาได้ ผลของการวิจัยมีความสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ หากผู้วิจัยมีความเที่ยงตรงในการนำเสนอความจริงและสะท้อนสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นและจะนำไปสู่การแก้ปัญหาที่มีประสิทธิภาพเพราะข้อมูลจากการวิจัยสามารถนำไปอ้างอิงได้หลายสถานการณ์และนำไปประกอบการวิจัยสำหรับวางนโยบายและวางแผนเพื่อการพัฒนาในระดับองค์กร สังคม และประเทศโดยทั่วไปความเพนนักวิจัยที่มีจรรยาบรรณไม่ว่าในสาขาไหนจะต้องยึดถือหลักที่เป็นสากลดังต่อไปนี้

1. หลักความสามารถและความรับผิดชอบ หลักที่ผู้วิจัยต้องมีความสามารถในการทำหน้าที่นักวิจัยที่มีคุณภาพ และมีความรับผิดชอบที่จะทำหน้าที่วิจัยอย่างเป็นนักวิทยาศาสตร์ไม่ลำเอียง

2. หลักการรักษาความลับของตัวอย่างวิจัย และหลักการให้เกียรติผู้ศึกษาอื่นๆ เช่น ผู้วิจัยต้องเคารพในความคิดและการคิดค้นของผู้อื่น ด้วยการไม่คัดลอกงานผู้อื่นโดยไม่อ้างอิงปัญหาจรรยาบรรณการวิจัยสามารถเกิดขึ้นได้จากแง่มุมและขั้นตอนต่างๆ ของกระบวนการ วิจัยทั้งหมด ตั้งแต่การคำนวณวิธีที่ใช้ในการใดมาซึ่งคำตอบ การคัดเลือกตัวอย่าง วิธีเก็บข้อมูล ชนิดข้อมูลที่เก็บ วิธีวิเคราะห์ รวมไปถึงการตีความจากข้อมูล นักวิจัยต้องทำอย่างไม่ลำเอียง และอย่างเป็นทางการใหม่มากที่สุด ซึ่งในการนี้วิธีการวิจัยชนิดต่างๆ ก็จะมีรายละเอียดที่พึงระมัดระวังแตกต่างกันไปนอกจากนี้ในการใช้ผลงานวิจัย นักวิจัยยังมีความรับผิดชอบในการป้องกันไม่ให้มีการใช้ผลงานการวิจัยในทางที่ไม่ถูก ตั้งแต่การเขียน วิเคราะห์ตีความผลงานวิจัยไหละเอียดชัดเจน ไปถึงการชี้แจง ตอสาธารณณะ เนื่องด้วยในกระบวนการคนควาวิจัย นักวิจัยต้องเขาไปไกลชิดเกี่ยวข้องกับสิ่งที่ศึกษาไม่ว่าจะเป็นสิ่งมีชีวิตหรือไม่มีชีวิต การวิจัยจึงอาจส่งผลกระทบต่อสิ่งที่ศึกษาได้ หากผู้วิจัยขาดความรอบคอบระมัดระวังในแนวทางที่เหมาะสม อาจก่อให้เกิดความเสียหายกับสิ่งที่นักวิจัยศึกษา

บทบาทหน้าที่ของนักวิจัยที่จะต้องปฏิบัติภารกิจให้สำเร็จลุล่วงตามเป้าหมายแล้ว สิ่งสำคัญอย่างยิ่ง คือ การปฏิบัติตนให้มีความเหมาะสม ถูกต้องดีงาม โดยทั่วไปแล้ว สิ่งสำคัญอย่างยิ่งคือการปฏิบัติตนให้มีความเหมาะสม ถูกต้องดีงาม โดยทั่วไปแล้วแต่ละองค์การจะมีกฎเกณฑ์ ระเบียบแบบแผนเพื่อเป็นเครื่องมือในการควบคุมพฤติกรรมของบุคคลในสังคม บ่งบอกว่าสิ่งใดควรทำ ไม่ควรทำ เพื่อให้สมาชิกในองค์กรปฏิบัติตามเกิดเป็นพฤติกรรมที่น่าพึงปรารถนาของสังคม การจัดทำจรรยาบรรณจึงเป็นสิ่งจำเป็นในการทำให้การเกิดการปฏิบัติตามจริยธรรมอย่างแท้จริง (จินตนา บุญงการ, 2550) นอกจากนี้ ผู้เข้าอบรมควรรับรู้ถึงสถานะและวัตถุประสงค์ของการวิจัยเมื่อใดก็ตามที่ทำได้ นักวิจัยควรแจ้งให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยของพวกเขาในวิธีที่เหมาะสมที่สุดขึ้นอยู่กับบริบทของการวิจัย การบันทึกภาคสนาม (และรูปแบบอื่น ๆ ของข้อมูลส่วนบุคคล) นักวิจัยมีหน้าที่ในการปกป้องบันทึกต้นฉบับของการวิจัย การรักษาความปลอดภัยของกลุ่มตัวอย่างที่มีความเสี่ยงและมาตรฐานทางจริยธรรมในเรื่องเกี่ยวกับความรู้สึกและการรักษาความปลอดภัยของผู้เข้าร่วมที่มีความต้องการที่จะเก็บไว้ในใจขึ้นอยู่กัลักษณะของเหตุการณ์ จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น นักวิจัยต้องพิจารณาถึงน้ำหนักของความรับผิดชอบในการยึดมั่นในจรรยาบรรณที่ดีของนักวิจัย

จรรยาบรรณเป็นหลักการเฉพาะที่องค์กรหรืออาชีพนั้นๆ ได้กำหนดไว้ เป็นแนวทางในการยึดถือปฏิบัติ ตาม ตั้งอยู่บนพื้นฐานความถูกต้องดีงามตามศีลธรรมและคุณธรรม การปฏิบัติตนตามจรรยาบรรณจะส่งผลให้เกิดประสิทธิภาพในการดำเนินงานและภาพลักษณ์ที่ดีขององค์กร นักวิจัยของสถาบัน ควรมีจรรยาบรรณนักวิจัยและปฏิบัติตามแนวทางให้สอดคล้อง เหมาะสมทั้งในด้านความรับผิดชอบต่อตนเองและต่อสังคมส่วนรวม การที่บุคคลจะปฏิบัติตามจรรยาบรรณหรือไม่นั้น มีสาเหตุจากปัจจัยทั้งภายในและภายนอกบุคคล สาเหตุภายใน คือลักษณะทางจิตใจต่างๆ เช่น การไม่เห็นแก่ตัว ความสามารถควบคุมตนเอง ความเชื่อว่าทำดีจะนำไปสู่ผลดีและการทำชั่ว

โดนลงโทษ ส่วนปัจจัยภายนอกตัวบุคคลที่สำคัญ คือ บุคคลรอบข้าง กฎระเบียบ สังคมวัฒนธรรมและสถานการณ์ที่บุคคลประสบอยู่ (ดวงเดือน พันธุนาวิณ, 2539) จรรยาบรรณ จึงเป็นการประมวลความประพฤติที่ผู้ประกอบอาชีพการงานแต่ละอย่างกำหนดขึ้นเพื่อรักษา และส่งเสริมเกียรติคุณ ชื่อเสียง และฐานะของสมาชิก อาจเขียนเป็นลายลักษณ์อักษรหรือไม่ก็ได้ จรรยาบรรณจึงเป็นหลักความประพฤติของบุคคลในแต่ละกลุ่มอาชีพ เป็นเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจให้สมาชิกในวิชาชีพนั้นๆ มีคุณธรรมและจริยธรรม เพื่อให้ผู้มีอาชีพนั้นๆ ตระหนักถึงศักดิ์ศรี และชื่อเสียง เกียรติคุณ เกียรติฐานะของตนมีจิตสำนึกในหน้าที่ สามารถประสานงานกับทุกฝ่าย ตลอดจนปฏิบัติตามที่ได้โดยมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล อันจะทำให้เป็นที่เชื่อถือ เลื่อมใส ศรัทธาและยกย่องของบุคคลทั่วไป

Association of Social Anthropologists of the UK and Commonwealth (2011) กล่าวถึงปัญหาด้านจรรยาบรรณของนักวิจัยที่ประเทศต่างๆ จะต้องเผชิญมากขึ้นกับการแข่งขันหน้าที่ภาระหน้าที่และความขัดแย้งทางผลประโยชน์กับความต้องการที่จะทำให้การเลือกระหว่างค่าของตัวเองและระหว่างผลประโยชน์ของบุคคลที่แตกต่างกันและกลุ่ม ประเด็นขัดแย้งทางจริยธรรมและทางกฎหมายเกิดขึ้นได้ในทุกขั้นตอนของการวิจัย เริ่มตั้งแต่ในการเลือกหัวข้อพื้นที่หรือประชากรทางเลือกของผู้สนับสนุนและแหล่งที่มาของเงินทุน การเข้าถึงการเจรจาต่อรองการเก็บรวบรวมข้อมูลจากห้องปฏิบัติการ จากการดำเนินงานภาคสนามรวมถึงการตีความ และการวิเคราะห์ผลในระหว่างการวิจัยของผู้วิจัย รวมทั้งการตีพิมพ์ผลการวิจัย ผู้วิจัยควรมีความมุ่งมั่นที่จะแสวงหาความรู้และการเปิดเผยข้อมูลสาธารณะของการค้นพบ แต่ต้องมีจรรยาบรรณ มีความรับผิดชอบต่อผลกระทบ การคาดการณ์ปัญหาและความเป็นไปได้ในการแก้ไขปัญหาโดยไม่ทำร้ายทั้งกลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมการวิจัยหรือชุมชน (Ethical Guidelines for Good Research Practice)

สำหรับประเทศไทยสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ ให้ความสำคัญของจรรยาบรรณในการวิจัย และมีข้อกำหนดของจรรยาบรรณนักวิจัย เพื่อให้นักวิจัยถือเป็นแนวปฏิบัติ ไว้ดังนี้

1. นักวิจัยต้องซื่อสัตย์และมีคุณธรรมในทางวิชาการและการจัดการ

นักวิจัยต้องมีความซื่อสัตย์ต่อตนเอง ไม่อ้างหรือนำผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตนเอง ไม่ลอกเลียนงานของผู้อื่น ต้องให้เกียรติ และอ้างถึงบุคคลหรือแหล่งที่มาของข้อมูลที่นำมาใช้ในการวิจัยของตนเอง ต้องซื่อสัตย์ต่อการแสวงหาทุนวิจัย และมีความเป็นธรรมเกี่ยวกับผลประโยชน์ที่ได้จากการวิจัย

2. นักวิจัยต้องตระหนักถึงพันธกรณีที่มีต่อข้อตกลงในการวิจัย ต่อหน่วยงานที่สนับสนุนการวิจัย และต่อหน่วยงานที่สังกัด

นักวิจัยต้องปฏิบัติตามพันธกรณีและข้อตกลงการวิจัยซึ่งทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องยอมรับร่วมกัน อุทิศเวลาทำงานวิจัยให้ได้ผลดีที่สุดและเป็นไปตามกำหนดเวลา มีความรับผิดชอบ ไม่ละทิ้งงานระหว่างดำเนินการ

3. นักวิจัยต้องมีพื้นฐานความรู้ในสาขาวิชาที่ทำวิจัย

นักวิจัยต้องมีพื้นฐานความรู้ในสาขาวิชาที่ทำวิจัยอย่างเพียงพอ และควรมีความรู้ ความชำนาญ ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ทำวิจัย เพื่อนำไปสู่งานวิจัยที่มีคุณภาพ และเพื่อป้องกันปัญหาการวิเคราะห์ การตีความหรือสรุปที่ผิดพลาด อันอาจก่อให้เกิดความเสียหาย

4. นักวิจัยต้องมีความรับผิดชอบต่องานที่ศึกษาวิจัย ไม่ว่าจะเป็สิ่งที่มีชีวิตหรือไม่มีชีวิต

นักวิจัยต้องดำเนินการด้วยความรอบคอบ ระมัดระวัง และเที่ยงตรงในการทำวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคน สัตว์ พืช ศิลปวัฒนธรรม ทรัพยากร สิ่งแวดล้อม โดยมีจิตสำนึกและความตระหนักที่จะอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม

5. นักวิจัยต้องเคารพศักดิ์ศรี และสิทธิมนุษยซ์ที่เป็นตัวอย่างในการวิจัยนักวิจัย ต้องไม่คำนึงถึงผลประโยชน์ทางวิชาการจนละเลยและขาดความเคารพในศักดิ์ศรีของเพื่อนมนุษย์ ต้องถือเป็ภาระหน้าที่ที่ต้องอธิบายจุดมุ่งหมายของการวิจัยให้กับบุคคลที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยไม่ลอกเลียนหรือบีบบังคับ และไม่ละเมิดสิทธิส่วนบุคคล

6. นักวิจัยต้องมีอิสระทางความคิดโดยปราศจากอคติในทุกขั้นตอนของการทำวิจัย นักวิจัยต้องมีอิสระทางความคิด ต้องตระหนักว่าอคติส่วนตน หรือความลำเอียงทางวิชาการอาจส่งผลให้มีการบิดเบือนข้อมูลและข้อค้นพบทางวิชาการอันจะเป็นผลให้เกิดผลเสียหายต่องานวิจัย

7. นักวิจัยต้องนำผลงานวิจัยไปใช้ประโยชน์ในทางที่ชอบ

นักวิจัยต้องเผยแพร่ผลงานวิจัยเพื่อประโยชน์ทางวิชาการและสังคม ไม่ขยายผลข้อค้นพบจนเกินความเป็นจริง และไม่ใช้ผลงานเพื่อทำลายผู้อื่นโดยมิชอบ

8. นักวิจัยต้องเคารพความคิดเห็นทางวิชาการของผู้อื่น

นักวิจัยต้องมีใจกว้างพร้อมที่จะเปิดเผยข้อมูลและขั้นตอนการวิจัย ยอมรับฟังความคิดเห็นและเหตุผลทางวิชาการของผู้อื่น และยินดีที่จะปรับปรุงแก้ไขงานวิจัยของตนให้ถูกต้อง

9. นักวิจัยต้องมีความรับผิดชอบต่อสังคมทุกระดับ

นักวิจัยต้องมีจิตสำนึกที่จะอุทิศกำลังสติปัญญาในการทำวิจัย เพื่อความก้าวหน้าทางวิชาการ เพื่อความเจริญและประโยชน์สุขของสังคมและมวลมนุษยชาติที่ยั่งยืน โดยต้องคำนึงถึงผลกระทบซึ่งอาจเกิดขึ้นต่อสังคมด้วย นอกเหนือจากข้อกำหนดจรรยาบรรณนักวิจัยดังกล่าวข้างต้น เพื่อให้เกิดจรรยาบรรณและแนวปฏิบัติที่ชัดเจนของนักวิจัยสอดคล้องกับสภาพการปัจจุบันในการปฏิรูปการวิจัยของประเทศ คณะวิจัยมีความต้องการศึกษาองค์ความรู้เกี่ยวกับจรรยาบรรณและแนวทางปฏิบัติที่ของนักวิจัยในประเทศไทย เพื่อเกิดการพัฒนาคู่ขนานไปกับประสิทธิภาพการผลิตและสร้างสรรค์ นวัตกรรม งานวิจัยให้สอดคล้องกับความต้องการของประเทศไทยต่อไป

7. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 7.1 เพื่อวิเคราะห์และสังเคราะห์จรรยาบรรณและแนวปฏิบัติของนักวิจัยในประเทศไทย
- 7.2 เพื่อกำหนดจรรยาบรรณและแนวปฏิบัติของนักวิจัยในประเทศไทย
- 7.3 เพื่อนำเสนอจรรยาบรรณนักวิจัยในประเทศไทย

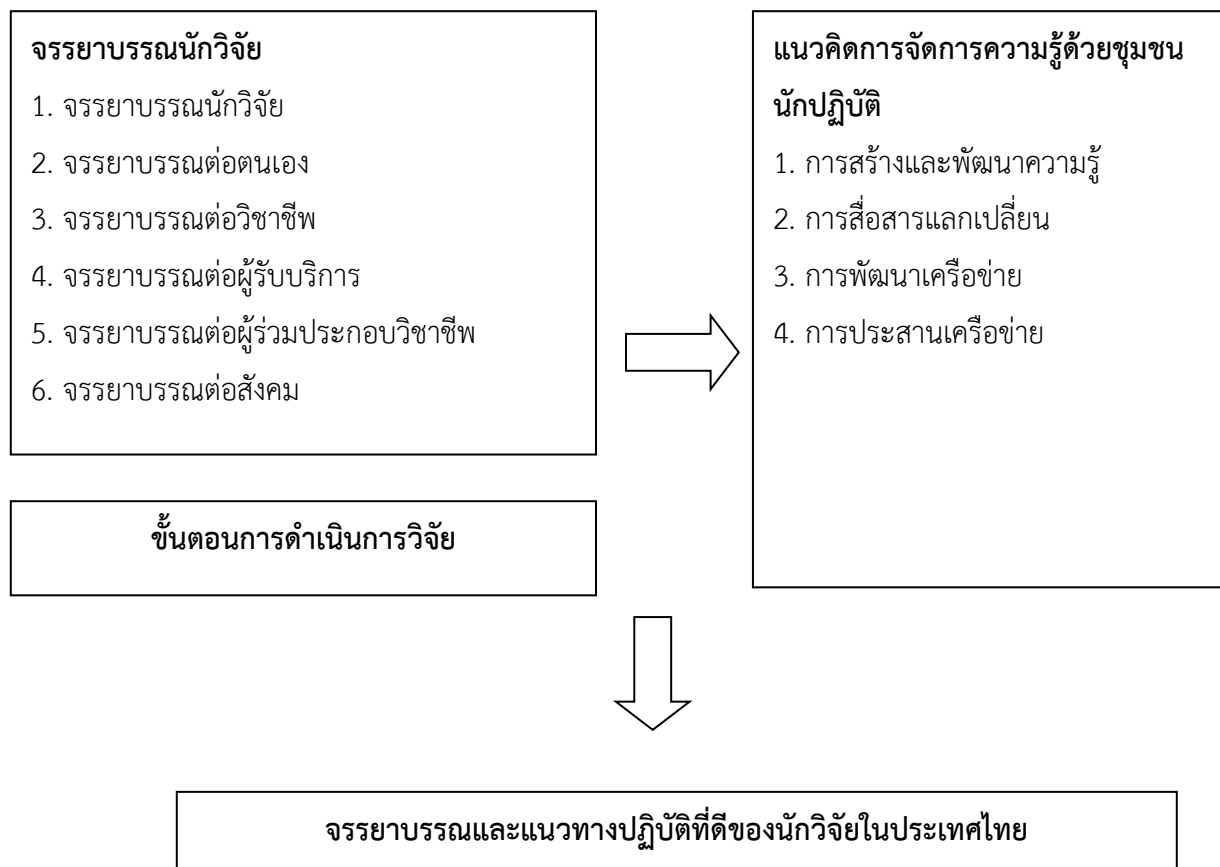
8. ขอบเขตของการวิจัย

8.1 ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วย

8.1.1 การกำหนดจรรยาบรรณและแนวปฏิบัตินักวิจัยในประเทศไทยด้วยการถอดบทเรียนและการทำงานที่เป็นเลิศผ่านการสนทนากลุ่ม ประกอบด้วย ผู้ให้ข้อมูล 3 กลุ่ม จำนวน 70 คน ได้แก่ 1) หัวหน้างานหรือผู้ปฏิบัติงานที่รับผิดชอบการให้การสนับสนุนด้านการวิจัย จาก 5 ภูมิภาค ภูมิภาคละอย่างน้อย 4 คน รวมทั้งสิ้น 20 คน 2) หัวหน้าโครงการวิจัยหรือนักวิจัยที่มีผลงานเป็นที่ยอมรับในวงการวิชาการ และเคยได้รับทุนสนับสนุนจากหน่วยงานระดับประเทศ จาก 5 ภูมิภาค ภูมิภาคละอย่างน้อย 6 คน รวมทั้งสิ้น 30 คน และ 3) ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียกับการนำผลงานวิจัยไปใช้ประโยชน์ จาก 5 ภูมิภาค ภูมิภาคละอย่างน้อย 4 คน รวมทั้งสิ้น 20 คน

8.1.2 การนำเสนอแนวปฏิบัติที่ดีด้านจรรยาบรรณของนักวิจัยในประเทศไทย ด้วยการสนทนากลุ่ม ประกอบด้วย ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการวิจัย เป็นผู้ที่ มีผลงานวิจัยโดดเด่นและผลงานวิจัยมีการนำไปใช้ประโยชน์และเป็นที่ยอมรับในสังคม และ/หรือ เป็นผู้ที่มีประสบการณ์ด้านการประเมินคุณภาพงานวิจัยในระดับประเทศ และ/หรือ เป็นผู้ที่มีประสบการณ์ด้านการพัฒนานักวิจัย จำนวน 5 ท่าน

9. ทฤษฎี สมมติฐานและ/หรือกรอบแนวความคิดของการวิจัย

10. การทบทวนวรรณกรรม/สารสนเทศ (Information) ที่เกี่ยวข้อง

คณะวิจัยนำเสนอรายละเอียดแต่ละตอนดังนี้

1. ความหมายของจรรยาและจรรยาบรรณ
2. ความหมายของจรรยานักวิจัยและจรรยาบรรณนักวิจัย
3. การกระทำผิดในการวิจัยและปัญหาทางจริยธรรมของนักวิจัย

ความหมายของจรรยาและจรรยาบรรณ

คำว่า “จรรยาบรรณ” เป็นคำผสมระหว่าง จรรยาและบรรณ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 ฉบับ พิมพ์ครั้งที่ 6 (2539) ให้ความหมายว่า “จรรยา” หมายถึง ความประพฤติ กิริยาที่ควรประพฤติในหมู่คณะ “บรรณ” หมายถึง ปึก หนังสือ ใบบ่ม “จรรยาบรรณ” จึงหมายถึง ประมวลความประพฤติหรือหลักความประพฤติอันเหมาะสมแก่คุณธรรมในหารประกอบอาชีพที่กลุ่มบุคคลแต่ละสาขาวิชาชีพนั้นๆ กำหนดขึ้นเพื่อ

ยึดถือปฏิบัติ “จริยธรรม” มาจากคำว่า จริยา ผสมกับธรรม พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 6 (2539) ให้ความหมายว่า “จริยา” หมายถึง ความประพฤติ กริยาที่ควรประพฤติ ส่วน “ธรรม” หมายถึง คุณความดี คำสั่งสอนในศาสนา หลักประพฤติปฏิบัติในศาสนา “จริยธรรม” จึงหมายถึง ธรรมที่เป็นข้อประพฤติตามกฎศีลธรรม กระทำในสิ่งที่พึงกระทำ เป็นที่ยอมรับกันว่าเป็นสิ่งที่ดี ที่ถูกต้องในสังคม จรรยาบรรณ และจริยธรรม โดยภาพรวมแล้วเป็นเรื่องเดียวกันทั้งคู่ มาจากคำว่า “จริยะ” ซึ่งหมายถึง พึงกระทำ พึงปฏิบัติ (กิริติ บุญเจือ , 2523 : 3 และสาโรช บัวศรี , 2524 : 3) มีรากศัพท์มาจากภาษากรีกว่า อีทอส (Ethos) ซึ่งแปลว่า ขนบธรรมเนียมประเพณี การกระทำที่พึงกระทำ หรือ ควรประพฤติ เป็นพฤติกรรมที่ประกอบไปด้วยคุณธรรม ความดีงาม และในการประพฤตินี้จะมโนธรรมรวมอยู่ด้วยเสมอ มโนธรรม (conscience) ก็คือ ความรู้สึกสำนึกดี-ชั่ว การตัดสินใจเลือกประพฤติในสถานการณ์เฉพาะหน้าที่บุคคลกำลังเผชิญอยู่ (กิริติ บุญเจือ , 2523 :3-4) จรรยาบรรณและจริยธรรม จึงเป็นเรื่องเกี่ยวกับคุณธรรมของบุคคลในสังคม เป็นกฎเกณฑ์ของสังคมที่เป็นกรอบให้บุคคลในสังคมนำไปประพฤติปฏิบัติอย่างถูกต้องดีงาม และคาดหวังว่าความประพฤตินี้จะต้องไม่ไปกระทบกระเทือน หรือสั่นคลอนความเป็นอยู่ของบุคคลอื่น สร้างความเดือนร้อนในสังคม

จรรยาบรรณเป็นกฎเกณฑ์ หรือหลักการประพฤติปฏิบัติในสิ่งที่ถูกต้อง ดีงามในแต่ละวิชาชีพ ลักษณะของจรรยาบรรณนั้น เราจะเห็นได้จากการแสดงออกของบุคคลในด้านต่างๆ ซึ่งการแสดงออกนี้ต้องเป็นที่ยอมรับกันของบุคคลในกลุ่มนั้นๆ ว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้องดีงาม การที่จะรู้ว่าผู้ใดมีจรรยาบรรณหรือไม่ จะต้องดูจากลักษณะทางนามธรรม คือ การมีคุณธรรม มีศีลธรรม มีความรอบคอบ มีความกล้าหาญ รู้จักประมาณหรือพอใจในสภาพของสังคม ความรับผิดชอบต่อส่วนรวม ความยุติธรรม ความซื่อตรง ความจริงใจและความรู้จริง ซึ่งหมายถึง ความเข้าใจและความมีเหตุผลรู้ว่าสิ่งใดดี-ไม่ดี ควรทำ หรือไม่ควรทำ (นิยพวรรณ วรรณศิริ, 2539) ลักษณะต่างๆ เหล่านี้ คือ ตัวบ่งชี้ของจรรยาบรรณของสังคม การที่จะรู้ว่าคนๆ หนึ่งมีสิ่งเหล่านี้หรือไม่ ก็ต่อเมื่อเขาได้แสดงพฤติกรรมหรือกริยาเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ นี้ออกมาให้เห็น เช่น จะรู้ว่านาย ก. มีความกล้าหาญหรือไม่ ก็ต่อเมื่อนาย ก. กล้าโต้เถียง และให้เหตุผลกับผู้ใหญ่ กล้าวิ่งไล่จับผู้ร้าย และกล้าสารภาพความผิด เป็นต้น

ลักษณะของจรรยาบรรณดังกล่าวนี้ เป็นลักษณะที่เป็นนามธรรม เป็นสิ่งที่ทุกคนในสังคมรับรู้ รู้สึก ว่าเมื่อพูดถึงจรรยาบรรณ ก็จะต้องเป็นสิ่งต่างๆ เหล่านี้ที่ดีงาม ถูกต้อง ด้วยความเข้าใจที่ตรงกัน แต่ลักษณะของจรรยาบรรณอีกรูปแบบหนึ่ง จะเป็นลักษณะที่ถูกบันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษร เป็นกฎเกณฑ์ หรือหลักการที่ถูกกำหนดโดยส่วนรวมของแต่ละสาขาอาชีพ หรือสถาบันต่างๆ เช่น สมาคมวิชาชีพต่างๆ หรือหน่วยงานต่างๆ มีลักษณะคล้ายกฎหมาย เอาไว้ใช้ประจำสถาบันต่าง ๆ ที่กำหนดขึ้นมา เพื่อให้สมาชิกทุกคนยึดถือไว้เป็นกฎเกณฑ์ หรือหลักการในการประพฤติปฏิบัติตามเกี่ยวกับการดำเนินการในวิชาชีพนั้นๆ มีเป้าหมายเพื่อความถูกต้องดีงาม และเป็นที่ยอมรับของสังคม กฎเกณฑ์หรือหลักการนี้ก็คือ “หลักจรรยาบรรณ” (Code of Ethics) สมาชิกทุกคนจะต้องปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด ผู้ใดฝ่าฝืนจะต้องถูกลงโทษถึงขั้นไล่ออกจากสมาคม หรือหน่วยงาน หลักจรรยาบรรณของหน่วยงานต่างๆ จึงเป็นสิ่งที่คอยเตือนจิตสำนึกของสมาชิกทุกคนให้ปฏิบัติตาม เป็นแนวทาง

เดียวกันเป็นเหมือนกฎหมายชนิดหนึ่งของหน่วยงาน หรือสาขาวิชาชีพนั้นๆ แต่จะต่างจากกฎหมายทั่วไป คือไม่มีการลงโทษ จับกุมกักขัง ถ้ามีผู้ใดทำผิดจรรยาบรรณ การลงโทษอาจใช้วิธีไล่ออกจากการเป็นสมาชิก ยึดใบประกอบวิชาชีพ และการประณามจากสังคม หรือหมู่คณะของสาขาวิชาชีพนั้นๆ

จรรยาบรรณและจริยธรรม แม้จะเป็นเรื่องเดียวกันโดยรวม แต่จริงๆ แล้ว คำว่า “จริยธรรม” มีความหมายที่กว้างกว่า ใช้เป็นคำกลางๆ ในสังคม ส่วน “จรรยาบรรณ” จะมีความหมายที่แคบกว่า คือ ความประพฤติในสิ่งที่พึงประพฤติภายใต้กรอบ กฎเกณฑ์ของหมู่คณะหรือกลุ่มคนเฉพาะกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเท่านั้น เป็นหลักจรรยาบรรณที่เป็นแนวทางการประพฤติปฏิบัติไปสู่ “เป้าหมาย” โดยเป้าหมายนี้จะสอดคล้องกับวิธีการ กระบวนการ หรือการดำเนินงานตามวิชาชีพที่ผ่านการฝึกหัดหรืออบรมมาเฉพาะอย่าง บุคคลในแต่ละวิชาชีพนี้ จะต้องประพฤติปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของวิชาชีพนั้นๆ เพื่อให้บรรลุสู่เป้าหมายในอาชีพของตน ซึ่งก็คือการประพฤติปฏิบัติตามหลัก “จรรยาบรรณ” นั่นเอง คำว่า “จริยธรรม” ซึ่งมีความหมายในแนวกว้าง ก็คือ เป็นกฎเกณฑ์ หรือหลักการความประพฤติของบุคคลในสังคม ที่นำไปสู่เป้าหมายกว้างๆ ทั่วไปของสังคม คือ ความดีงามเท่านั้น แต่จรรยาบรรณเป็นกฎเกณฑ์นำความประพฤติไปสู่เป้าหมายของวิชาชีพนั้นๆ คือความถูกต้องดีงามในวิชาชีพของกลุ่มบุคคลกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง หรืออาชีพใดอาชีพหนึ่ง เช่น จรรยาบรรณของนักวิจัย จรรยาบรรณของแพทย์ จรรยาบรรณของครู-อาจารย์ จรรยาบรรณของสื่อมวลชน จรรยาบรรณของทนายความ และอื่นๆ เป็นต้น จรรยาบรรณของแต่ละวิชาชีพก็จะมีกฎเกณฑ์ หรือหลักการ การประพฤติปฏิบัติที่แตกต่างกันไป

ความหมายของจรรยาบรรณนักวิจัยและจรรยาบรรณนักวิจัย

เมื่อนึกถึงคำว่า จรรยา (ethics) คนส่วนใหญ่จะคิดถึงคำสอนเกี่ยวกับศีลธรรมและจบลงด้วยการโต้เถียงเกี่ยวกับปรัชญา แต่อย่างไร จรรยาบรรณนักวิจัย (researcher ethics) ไม่ได้หมายถึงกลุ่มของหลักหรือคุณลักษณะที่ควรประพฤติปฏิบัติในการทำวิจัยเท่านั้นแต่ยังเป็นหลักหรือคุณธรรมที่เกี่ยวข้องกับสิทธิมนุษยชนของผู้ที่มีส่วนรวมในการวิจัยด้วย นอกจากนี้ในการศึกษาทางด้านสังคมศาสตร์และพฤติกรรมศาสตร์นั้น จรรยาที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยแบ่งเป็น 3 ส่วนที่แตกต่างกัน (Crandall, 1978) คือ จรรยาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างสังคมและวิทยาศาสตร์ จรรยาเกี่ยวกับประเด็นด้านวิชาชีพ และจรรยาเกี่ยวกับการจัดกระทำ ด้วยเหตุนี้จรรยาบรรณนักวิจัยจึงมีขอบเขตกว้างขวางมากกว่าข้อควรประพฤติปฏิบัติในการทำวิจัย เพื่อให้เป็นที่เข้าใจความหมายของจรรยาบรรณนักวิจัยอย่างชัดเจนผู้วิจัยจึงได้ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับจรรยาบรรณนักวิจัย จรรยาบรรณนักวิจัยของสมาคม องค์กร บุคคล และหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย ได้แก่ คณะกรรมการการสภาวิจัยแห่งชาติ สมาคมจิตวิทยาอเมริกัน และดร.จุมพล สวัสดิยากร มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. จรรยาบรรณนักวิจัยของคณะกรรมการการสภาวิจัยแห่งชาติ

คณะกรรมการการสภาวิจัยแห่งชาติ สาขาสังคมวิทยา ได้ยกร่างจรรยาบรรณนักวิจัยขึ้นเป็นมาตรฐานเดียวกันซึ่งใช้เป็นเกณฑ์ที่นักวิจัยทั่วไปควรประพฤติปฏิบัติได้ตรงกันมี 9 ประการประกอบด้วยแนวทางปฏิบัติดังนี้ นักวิจัยต้องซื่อสัตย์และมีคุณธรรมในทางวิชาการและการจัดการ

1.1 นักวิจัยมีความซื่อสัตย์ต่อตนเอง ไม่นำผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตน ไม่ลอกเลียนงานของผู้อื่น ต้องให้เกียรติหรืออ้างถึงบุคคลหรือแหล่งมาของข้อมูลที่นำมาใช้ในงานวิจัย ต้องชื่อตรงต่อการแสวงหาทุนวิจัย และมีความเป็นธรรมที่เกี่ยวกับผลประโยชน์ที่ได้จากการวิจัย โดยมีแนวปฏิบัติ คือ

1.1.1 นักวิจัยต้องมีความซื่อสัตย์ต่อตนเองและผู้อื่น นักวิจัยต้องมีความซื่อสัตย์ในทุกขั้นตอน กระบวนการวิจัย ตั้งแต่การเลือกเรื่องที่จะทำวิจัย การเลือกผู้เข้าร่วมทำวิจัย การดำเนินการวิจัย ตลอดจนการนำผลงานวิจัยไปใช้ประโยชน์ และนักวิจัยต้องให้เกียรติผู้อื่น โดยการอ้างถึงบุคคลหรือแหล่งที่มาของข้อมูลและความคิดเห็นที่นำมาใช้ในงานวิจัย

1.1.2 นักวิจัยต้องชื่อตรงต่อการแสวงหาทุนวิจัย โดยนักวิจัยต้องเสนอข้อมูลและแนวคิดอย่างเปิดเผยและตรงไปตรงมาในการเสนอโครงการวิจัยเพื่อขอรับทุน นักวิจัยต้องเสนอโครงการวิจัยด้วยความซื่อสัตย์ โดยไม่ขอทุนซ้ำซ้อน

1.1.3 นักวิจัยต้องมีความเป็นธรรมเกี่ยวกับผลประโยชน์ที่ได้จากการวิจัยนักวิจัยต้องจัดสรร สัดส่วนของผลงานวิจัยแก่ผู้ร่วมวิจัยอย่างยุติธรรม ต้องเสนอผลงานอย่างตรงไปตรงมาโดยไม่นำผลงานของผู้อื่นมาอ้างว่าเป็นของตน

1.2 นักวิจัยต้องตระหนักถึงพันธกรณีในการทำวิจัย ตามข้อตกลงที่ทำไว้กับหน่วยงานที่สนับสนุน การวิจัยและต่อหน่วยงานที่ตนสังกัด

นักวิจัยต้องปฏิบัติตามพันธกรณีและข้อตกลงการวิจัยที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายยอมรับร่วมกันอุทิศเวลา ทำงานวิจัยให้ได้ผลดีที่สุดและเป็นไปตามกำหนด มีความรับผิดชอบไม่ละทิ้งงานระหว่างดำเนินการ มีแนวทางปฏิบัติดังนี้

1.2.1 นักวิจัยต้องตระหนักถึงพันธกรณีในการทำวิจัย นักวิจัยต้องศึกษาเงื่อนไข และกฎเกณฑ์ ของเจ้าของทุนอย่างละเอียดรอบคอบ เพื่อป้องกันความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในภายหลัง และนักวิจัยต้องปฏิบัติตาม เงื่อนไข ระเบียบและกำหนด ตามข้อตกลงอย่างครบถ้วน

1.2.2 นักวิจัยต้องอุทิศเวลาทำการวิจัย นักวิจัยต้องทุ่มเทความรู้ ความสามารถและเวลาให้กับ การทำงานวิจัย เพื่อให้ได้มาซึ่งผลงานที่คุณภาพและเป็นประโยชน์

1.2.3 นักวิจัยต้องมีความรับผิดชอบในการทำวิจัย นักวิจัยต้องมีความรับผิดชอบ ไม่ละทิ้งงาน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร และส่งงานตามกำหนดเวลา ไม่ทำผิดสัญญาข้อตกลง จนก่อให้เกิดความเสียหาย และ

นักวิจัยต้องมีความรับผิดชอบในการจัดทำรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เพื่อให้ผลอันเกิดจากการวิจัยได้ถูกนำไปใช้ประโยชน์ต่อไป

1.3 นักวิจัยต้องมีพื้นฐานความรู้ในสาขาวิชาการที่ทำการวิจัย

นักวิจัยต้องมีพื้นฐานความรู้ในสาขาวิชาการที่ทำการวิจัยอย่างเพียงพอและมีความรู้ความชำนาญหรือมีประสบการณ์ เกี่ยวเนื่องกับเรื่องที่ทำการวิจัย เพื่อนำไปสู่การวิจัยที่มีคุณภาพ และเพื่อป้องกันปัญหาการวิเคราะห์ การตีความ หรือการสรุปความที่ผิดพลาด อันอาจก่อให้เกิดความเสียหายต่องานวิจัย มีแนวทางปฏิบัติ ดังนี้

1.3.1 นักวิจัยต้องมีพื้นฐานความรู้ ความชำนาญหรือประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องที่ทำการวิจัยอย่างเพียงพอเพื่อนำไปสู่งานวิจัยที่มีคุณภาพ

1.3.2 นักวิจัยต้องรักษามาตรฐานและคุณภาพของงานวิจัยในสาขาวิชาการนั้นๆ เพื่อป้องกันความเสียหายต่อวงการวิชาการ

2. นักวิจัยต้องมีความรับผิดชอบต่อสิ่งที่ศึกษาวิจัย ไม่ว่าจะเป็สิ่งที่มีชีวิตหรือไม่มีชีวิต

นักวิจัยต้องดำเนินการด้วยความรอบคอบระมัดระวัง และเที่ยงตรงในการทำการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคน สัตว์ พืช ศิลปวัฒนธรรม ทรัพยากร และสิ่งแวดล้อม มีจิตสำนึกและมีปณิธานที่จะอนุรักษ์ ศิลปวัฒนธรรม ทรัพยากร และสิ่งแวดล้อม มีแนวทางปฏิบัติ ดังนี้

2.1 การใช้คนหรือสัตว์เป็นตัวอย่างทดลอง ต้องทำในกรณีที่ไม่มีทางเลือกอื่นเท่านั้น

2.2. นักวิจัยต้องดำเนินการวิจัยโดยมีจิตสำนึกที่จะไม่ก่อความเสียหายต่อคน สัตว์ พืช ศิลปวัฒนธรรม ทรัพยากร และสิ่งแวดล้อม

2.3 นักวิจัยต้องมีความรับผิดชอบต่อผลที่จะเกิดแก่ตนเอง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาและสังคม

3. นักวิจัยต้องเคารพศักดิ์ศรี และสิทธิมนุษยช้ที่ใช้เป็นตัวอย่างในการวิจัย

นักวิจัยต้องไม่คำนึงถึงผลประโยชน์ทางวิชาการจนละเลย และขาดความเคารพในศักดิ์ศรีของเพื่อนมนุษย์ ต้องถือเป็นการะหน้าที่ที่จะอธิบายจุดมุ่งหมายของงานวิจัยแก่บุคคลที่เป็นกลุ่มตัวอย่างโดยไม่หลอกลวง หรือบีบบังคับ และไม่ละเมิดสิทธิส่วนบุคคล มีแนวทางปฏิบัติดังนี้

3.1 นักวิจัยต้องมีความเคารพในสิทธิของมนุษย์ที่ใช้ในการทดลองโดยต้องได้รับความยินยอมก่อนทำการวิจัย

3.2 นักวิจัยต้องปฏิบัติต่อมนุษย์และสัตว์ที่ใช้ในการทดลองด้วยความเมตตา ไม่คำนึงถึงแต่ผลประโยชน์ทางวิชาการจนเกิดความเสียหายที่อาจก่อให้เกิดความขัดแย้ง

3.3 นักวิจัยต้องดูแลปกป้องสิทธิประโยชน์และรักษาความลับของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลอง

4. นักวิจัยต้องมีอิสระทางความคิด โดยปราศจากอคติในทุกขั้นตอนของการทำวิจัย

นักวิจัยต้องมีอิสระทางความคิด ต้องตระหนักว่า อคติส่วนตัวหรือความลำเอียงทางวิชาการ อาจส่งผลให้มีการบิดเบือนข้อมูลและข้อค้นพบทางวิชาการ อันเป็นเหตุให้เกิดผลเสียหายต่องานวิจัย มีแนวทางปฏิบัติดังนี้

4.1 นักวิจัยต้องมีอิสระทางความคิด ไม่ทำงานวิจัยด้วยความเกรงใจ

4.2 นักวิจัยต้องปฏิบัติตามวิจัยโดยใช้หลักวิชาการเป็นเกณฑ์และไม่มีอคติมาเกี่ยวข้อง

4.3 นักวิจัยต้องเสนอผลงานวิจัยตามความเป็นจริง ไม่จงใจเบี่ยงเบนผลการวิจัย โดยหวังผลประโยชน์ส่วนตน หรือต้องการสร้างความเสียหายแก่ผู้อื่น

5. นักวิจัยพึงนำผลงานวิจัยไปใช้ประโยชน์ในทางที่ชอบ

นักวิจัยพึงเผยแพร่ผลงานวิจัยเพื่อประโยชน์ทางวิชาการและสังคม ไม่ขยายผลข้อค้นพบจนเกิดความเป็นจริง และไม่ใช้ผลงานวิจัยไปในทางมิชอบ มีแนวทางปฏิบัติดังนี้

5.1 นักวิจัยพึงมีความรับผิดชอบและรอบคอบในการเผยแพร่ผลงานวิจัย

5.2 นักวิจัยพึงเผยแพร่ผลงานโดยคำนึงถึงประโยชน์ทางวิชาการ และสังคม ไม่เผยแพร่ผลงานวิจัยเกินความเป็นจริงโดยการเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนเป็นที่ตั้ง

5.3 นักวิจัยพึงเสนอผลงานวิจัยตามความเป็นจริง ไม่ขยายผลข้อค้นพบโดยปราศจากการตรวจสอบยืนยันในทางวิชาการ

6. นักวิจัยพึงเคารพความคิดเห็นทางวิชาการของผู้อื่น

นักวิจัยพึงมีใจกว้าง พร้อมที่จะเปิดเผยข้อมูลและขั้นตอนการวิจัย ยอมรับฟังความคิดเห็นและเหตุผลทางวิชาการของผู้อื่น และพร้อมที่จะปรับปรุงแก้ไขงานวิจัยของตนให้ถูกต้อง มีแนวทางปฏิบัติดังนี้

6.1 นักวิจัยพึงมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี ยินดีแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และสร้างความเข้าใจในงานวิจัยกับเพื่อนร่วมงานและนักวิชาการอื่นๆ

6.2 นักวิจัยพึงยอมรับฟัง แก้ไขการทำวิจัยและการเสนอผลงานวิจัยตามข้อเสนอแนะที่ดีเพื่อสร้างความรู้ที่ถูกต้องและสามารถนำผลงานวิจัยไปใช้ประโยชน์ได้

7. นักวิจัยพึงมีความรับผิดชอบต่อสังคมทุกระดับ

นักวิจัยพึงมีจิตสำนึกที่จะอุทิศกำลังสติปัญญาในการทำวิจัย เพื่อความก้าวหน้าทางวิชาการ เพื่อความเจริญและประโยชน์สุขของสังคมและมวลมนุษยชาติ มีแนวทางปฏิบัติดังนี้

7.1 นักวิจัยพึงไตร่ตรองหาหัวข้อการวิจัยด้วยความรอบคอบและทำการวิจัยด้วยจิตสำนึกที่จะอุทิศกำลังปัญญาของตนเพื่อความก้าวหน้าทางวิชาการ เพื่อความเจริญของสถาบันและประโยชน์สุขต่อสังคม

7.2 นักวิจัยพึงรับผิดชอบต่อในการสร้างสรรค์ผลงานวิชาการเพื่อความเจริญของสังคม ไม่ทำการวิจัยที่ขัดกับกฎหมาย ความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน

7.3 นักวิจัยพึงพัฒนาบทบาทของตนให้เกิดประโยชน์ยิ่งขึ้น และอุทิศเวลา น้ำใจ กระทำการส่งเสริมพัฒนาความรู้ จิตใจ พฤติกรรมของนักวิจัยรุ่นใหม่ให้มีส่วนสร้างสรรค์ความรู้แก่สังคมสืบไป

2. จรรยาบรรณของสมาคมจิตวิทยาอเมริกัน

ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 (ปี 1940) นักวิทยาศาสตร์ชาวนาซีได้ทำการทดลองกับมนุษย์อย่างไร้เมตตา เช่น เขาได้ทำการฝังคนในน้ำเย็นจัดเกือบเป็นน้ำแข็ง เพื่อหาระยะเวลานานเท่าไรที่คนจะสามารถทนได้ก่อนที่จะตาย ซึ่งในระยะแรกๆ จรรยาบรรณนี้ยังไม่ได้รับความสนใจมากนักไม่มีตำราเกี่ยวกับจรรยาบรรณนักวิจัย ต่อมาในช่วงกลางปี 1960 ได้มีการให้ความสำคัญเกี่ยวกับจรรยาบรรณนักวิจัยมากขึ้นโดยเฉพาะการวิจัยทางการแพทย์ มีนักวิชาการหลายท่านที่ได้ให้ความสนใจเขียนเกี่ยวกับเรื่องนี้

ในปี 1953 คณะกรรมการมาตรฐานจริยธรรมในการวิจัยทางจิตวิทยาได้แต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินการปรับปรุงจรรยาบรรณขึ้นสำหรับการวิจัยโดยใช้มนุษย์ เริ่มแรกคณะกรรมการได้ทำการระดมปัญหาทางจริยธรรมแล้วนำไปกำหนดเป็นหลักจรรยาบรรณขึ้น แล้วส่งแบบสอบถามไปให้กลุ่มตัวอย่าง 9,000 คน ซึ่งเป็นสมาชิกของสมาคม เพื่อให้ร่วมแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาทางจรรยาบรรณในการวิจัยได้รับการตอบกลับมา 5,000 คน ซึ่งข้อมูลที่ได้จะนำไปเป็นข้อมูลสำหรับคณะกรรมการในการปรับปรุงและสัมภาษณ์ผู้ที่มีระดับจรรยาสูงจากการตอบจำนวน 35 คน

เมื่อได้ข้อมูลแล้วคณะกรรมการได้เริ่มกระบวนการยกร่างหลักการขึ้น เมื่อการร่างในเบื้องต้นสมบูรณ์ก็นำไปให้สมาชิกตรวจสอบและเสนอแนะ และมีการจัดประชุมสัมมนาในระดับเมือง รัฐ ภูมิภาค และระดับชาติด้วย นอกจากนี้ ได้มีการตีพิมพ์ลง APA monitor ในหนังสือพิมพ์ประจำเดือนของสมาคม เพื่อให้สมาชิกได้มีโอกาสในการพิจารณา ซึ่งได้รับการตอบสนองมากมาย จากนั้นคณะกรรมการจึงได้มีการปรับปรุงยกร่างหลักการขึ้นมาอีกฉบับหนึ่ง หลักจรรยาบรรณที่ปรับใหม่นี้ได้รับการยอมรับโดยทั่วกันจากสมาชิกของสมาคม มีทั้งหมด 10 หลักการ ซึ่ง 10 หลักการนี้ได้ยอมรับ โดย APA และได้ทำการเผยแพร่ไปยังสมาชิกในปี 1973 และคณะกรรมการได้มีการกำหนดให้มีการตรวจสอบทุกๆ 5 ปี แล้วถูกนำเสนอต่อคณะกรรมการด้านวิทยาศาสตร์ สภาการศึกษาสมาคมจิตวิทยา และคณะกรรมการจรรยาบรรณชุดแรกและตีพิมพ์ใน APA monitor ให้มีการเสนอแนะ เพื่อนำไปปรับร่างครั้งที่ 2 คณะกรรมการสาขาต่างๆ สมาคมและผู้ร่วมวิจาร์ณในการยกร่างครั้งแรก ได้ทำการตรวจสอบอีกครั้ง ซึ่งผลเป็นที่น่าพอใจมาก และประกาศใน monitor ให้ทราบโดยทั่วกัน สมาคมจิตวิทยาอเมริกัน (American Psychological Association) ได้ยอมรับหลักจรรยาของนักวิจัยที่ได้ทำการพัฒนาขึ้นและกำหนดเป็นจรรยาบรรณของสมาคมจิตวิทยาอเมริกัน (APA Code of Ethics) ซึ่งประกอบไปด้วย 10 หลัก คือ

1. หลักการ A (Principle A)

ในการวางแผนการวิจัย นักวิจัยจะต้องมีความรับผิดชอบที่จะต้องประเมินการยอมรับได้ในทางจริยธรรม อย่างระมัดระวัง นักวิจัยจะต้องชี้แจงน้ำหนักระหว่าง คุณค่าทางวิทยาศาสตร์และคุณค่าความเป็นมนุษย์ และมีหน้าที่ ในการแสวงหาคำแนะนำทางจริยธรรม รวมถึงปกป้องสิทธิของผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยอย่างแข็งขัน

2. หลักการ B (Principle B)

นักวิจัยต้องถือเป็นภาระหน้าที่ที่สำคัญอันดับแรกในการพิจารณาว่าผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยที่ใช้ในการศึกษาเป็น “หน่วยตัวอย่างที่มีความเสี่ยงมาก” หรือ “หน่วยตัวอย่างที่มีความเสี่ยงน้อยที่สุด” หรือไม่ ตาม มาตรฐานซึ่งเป็นที่ยอมรับกันทั่วไป

3. หลักการ C (Principle C)

นักวิจัยจะต้องรับผิดชอบในการดำเนินการวิจัยให้ถูกต้องตามหลักจริยธรรม นอกจากนี้ต้องรับผิดชอบใน การจัดการกระทำต่อผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยอย่างถูกต้องตามหลักจริยธรรม ซึ่งไม่ว่าการปฏิบัตินั้นจะกระทำโดยผู้ร่วม ทีม ผู้ร่วมทำวิจัย นักศึกษา ลูกจ้าง และบุคคลเหล่านี้มีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามหลักจริยธรรมด้วย

4. หลักการ D (Principle D)

ยกเว้นในงานวิจัยที่เสี่ยงน้อยที่สุด นักวิจัยจะต้องกำหนดข้อตกลงที่ชัดเจนและยุติธรรมกับผู้มีส่วนร่วมใน การวิจัยแยกหน้าที่และความรับผิดชอบแต่ละฝ่าย นักวิจัยมีหน้าที่ปฏิบัติตาม ข้อตกลงและข้อผูกมัดที่กำหนดอยู่ใน สัญญา นักวิจัยต้องแจ้งให้ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยเกี่ยวกับ เงื่อนไขต่างๆ อย่างในการทำการวิจัย ซึ่งต้องแสดงเหตุผล ที่ผู้ร่วมในการวิจัยจะต้องเข้าร่วม และอธิบายทุกอย่างที่ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยต้องการทราบ

ในกรณีที่ไม่สามารถเปิดเผยข้อมูลทั้งหมดได้ นักวิจัยจะต้องกำหนดมาตรการในการปกป้องคุ้มครองสวัสดิ ภาพ และเกียรติภูมิของผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย การทำการวิจัยกับเด็กและผู้พิการซึ่งมีข้อจำกัดด้านความเข้าใจ และด้านการสื่อสารต้องดำเนินการปกป้องเป็นกรณีพิเศษ

5. หลักการ E (Principle E)

การดำเนินการวิจัยที่กำหนดไว้ในการศึกษาบางอย่างจำเป็นต้องทำการปกปิดและล่อหลอกผู้มีส่วนร่วมใน การวิจัย ก่อนที่จะดำเนินการศึกษา นักวิจัยต้องรับผิดชอบเป็นพิเศษต่อไปนี้ (1) พิจารณาว่าการตัดสินใจใช้เทคนิค วิธีดังกล่าวมีคุณค่าทางวิทยาศาสตร์ ทางการศึกษาหรือการประยุกต์ใช้ หรือไม่ (2) พิจารณาว่าวิธีการอื่นที่ไม่ ปกปิดหรือล่อหลอกผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยมีให้เลือกอีกหรือไม่ (3) ให้ความเชื่อมั่นว่าผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยจะ ได้รับคำอธิบายอย่างเพียงพอและเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

6. หลักการ F (Principle F)

นักวิจัยจะต้องเคารพต่ออิสระเสรีภาพของผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยที่จะไม่ร่วมมือหรือถอนตัวจากการวิจัยได้ ตลอดเวลา นักวิจัยมีหน้าที่ในการปกป้องอิสระเสรีภาพนี้อย่างเข้มงวด เมื่อนักวิจัยมีอำนาจ หรือมีอิทธิพลเหนือผู้ มีส่วนร่วมในการวิจัย ไม่เพียงเป็นกรณีทั่วไปแต่รวมถึงสถานการณ์ที่ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยเป็นนักศึกษา ลูกจ้าง หรือ ลูกจ้างของนักวิจัย

7. หลักการ G (Principle G)

นักวิจัยต้องปกป้องผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยจากผลกระทบด้านร่างกายและจิตใจ ที่อาจได้รับจากการดำเนินการวิจัย ถ้ามีความเสี่ยงเกิดขึ้นจากการกระทำนั้น นักวิจัยจะต้องแจ้งให้ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยทราบตามความจริง ซึ่งกระบวนการวิจัยที่ทำให้เกิดอันตรายที่รุนแรงและยาวนานนั้นนักวิจัยไม่ควรนำมาใช้ นอกจากนี้ถ้าไม่ใช่วิธีการนี้แล้วจะทำให้ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยมีความเสี่ยงต่ออันตรายมากขึ้นหรือนอกจากการวิจัยนี้จะประโยชน์อย่างมาก และผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยแต่ละคนต้องมีการรับรู้และยินยอมแล้ว ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยต้องได้รับทราบข้อมูลเกี่ยวกับการดำเนินการวิจัย เพื่อสอบถามนักวิจัยในกรณีที่มีผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยอาจเกิดความเครียด เกิดอันตราย หรือเกี่ยวกับคำถาม หรือข้อข้องใจที่อาจเกิดขึ้นภายหลัง

8. หลักการ H (Principle H)

หลังจากเก็บรวบรวมข้อมูลเสร็จแล้วนักวิจัยต้องให้คำแนะนำเกี่ยวกับธรรมชาติของสิ่งที่ศึกษาและพยายามชี้แจงแก้ไขความเข้าใจผิดต่างๆ ที่อาจเกิดขึ้นกับผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย แต่ถ้าด้านคุณค่าทางวิทยาศาสตร์และคุณค่าความเป็นมนุษย์ ทำให้ต้องหน่วงเหนี่ยวหรือระงับข้อมูลไว้ นักวิจัยควรรับผิดชอบเป็นพิเศษในการควบคุมติดตามผลการวิจัย และให้ความมั่นใจว่าจะไม่มีผลร้ายตามมาสำหรับผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย

9. หลักการ I (Principle I)

เมื่อผลการดำเนินการวิจัยที่ได้นั้นไม่เป็นที่พึงประสงค์สำหรับผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยแต่ละคนภายหลังนักวิจัยจะต้องรับผิดชอบ โดยทำการตรวจสอบและแก้ไขข้อผิดพลาดให้ถูกต้อง รวมถึงผลที่จะเกิดขึ้นในระยะยาวด้วย

10. หลักการ J (Principle J)

ข้อมูลที่ได้รับเกี่ยวกับผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยระหว่างที่ศึกษานั้นย่อมถือเป็นความลับ นักวิจัยต้องไม่นำไปเปิดเผยภายหลังจากการวิจัยแล้ว นักวิจัยจะต้องรับผิดชอบ และอธิบายการวางแผนสำหรับปกป้องการรั่วไหลของความลับให้ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยทราบ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งในการที่จะทำให้ผู้มีส่วนร่วมยินยอมเป็นให้ความร่วมมือในการวิจัย

จรรยาบรรณการทดลอง (The Ethics of Experimentation)

หลักจริยธรรม (ethics principles) ของสมาคมจิตวิทยาอเมริกัน (APA) และสมาคมจิตวิทยาอังกฤษ (BPS) จาก Invitation to Social Psychology (1995) สำหรับนักวิจัยในการทดลอง คือ

1. จะต้องบอกแก่ผู้ที่เกี่ยวข้อง เกี่ยวกับการทดลองที่เขาจะได้รับ โดยการให้ข้อมูลที่เขาจะต้องรับรู้
2. มีความจริงใจ ซื่อสัตย์ ถ้าตัดสินใจโดยวัตถุประสงค์ และไม่มีทางเลือกอื่น
3. ปกป้องผู้ถูกทดลองจากอันตรายและความไม่สะดวกสบายต่างๆ

4. ทำให้ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยแต่ละคนมีความมั่นใจเกี่ยวกับข้อมูลที่ได้
5. หลีกเลี่ยงทดลองจะต้องอธิบายให้ผู้เกี่ยวข้องทราบทั้งหมด รวมถึงการปิดบังทั้งหมด

3. จรรยาบรรณของนักวิจัยสถาบัน

The Association for Institutional Research (2001) ได้กำหนดจรรยาบรรณของนักวิจัยสถาบัน ไว้ดังนี้

1. ด้านศักยภาพและความสามารถ นักวิจัยสถาบันต้องมีศักยภาพ ความสามารถในการรับผิดชอบงานของตนเอง การใช้เทคนิควิธีวิทยาใหม่ในการศึกษา มีการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องเพื่อความเป็นมืออาชีพ
2. ด้านการปฏิบัติงาน นักวิจัยสถาบันต้องมีทัศนคติที่ไม่เป็นอคติ การทำงานภายใต้มาตรฐาน มีความรับผิดชอบ การนำเสนอข้อมูลที่มีคุณภาพ การเขียนรายงานที่ใช้ในการตัดสินใจใช้ภาษาที่เข้าใจได้เป็นอย่างดี
3. ด้านการรักษาความลับ นักวิจัยสถาบันต้องเก็บข้อมูลเป็นความลับ มีมาตรฐานพิเศษสำหรับการเก็บข้อมูล รักษาผลประโยชน์ รู้สิทธิในการเปิดเผยข้อมูล แจ้งให้ทราบถึงที่มาข้อมูล
4. ด้านความสัมพันธ์ต่อชุมชน นักวิจัยสถาบันต้องรักษาความเท่าเทียมกัน ดูแลปกป้องเอกสารสำคัญ การเข้าถึงสถาบันค้นคว้า ความครบถ้วนของรายงาน
5. ด้านความสัมพันธ์ต่อวิชาชีพ นักวิจัยสถาบันต้องค้นคว้า พัฒนาตนเอง มีความประพฤติที่ดีเพื่อนร่วมวิชาชีพของตน

4. จรรยาบรรณของนักวิจัยในทัศนะของ จุมพล สวัสดิ์ติยากร หรือบัญญัติ 14 ประการของนักวิจัย

จุมพล สวัสดิ์ติยากร ได้กล่าวไว้ในบทความตอนหนึ่งของวารสารหลักและวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (2520) มีรายละเอียดดังนี้

1. มีความรับผิดชอบ (Responsibility) นักวิจัยจะต้องมีความรับผิดชอบ ซื่อสัตย์ในอาชีพของตน กล่าวคือ นักวิจัยจะต้องรับผิดชอบต่องานที่จะทำให้สำเร็จเรียบร้อยจนสุดความสามารถ และจะต้องซื่อสัตย์ต่อตนเองว่าจะทำอย่างดีที่สุด ไม่ทิ้งงานกลางคัน ฉะนั้น ความรับผิดชอบจึงเป็นจรรยาบรรณที่สำคัญข้อหนึ่งของนักวิจัย
2. มีความคิดริเริ่ม (Initiative) นักวิจัยจะต้องเป็นคนช่างคิด ช่างสังเกต ช่างสงสัย จะต้องตั้งปัญหาถามตัวเองอยู่เสมอว่า ทำไมจึงเป็นอย่างนั้นทำไมจึงเป็นอย่างนี้ จึงจะทำให้เกิดความคิดริเริ่มถ้าไม่มีการสงสัยหรืออยากรู้ก็จะมีแนวความคิดในการวิจัยเกิดขึ้น
3. เป็นผู้มีความรู้จริงและสามารถมองปัญหาที่จะทำการวิจัยได้อย่างฉลาด (Research scholars and being capable to find research problem) ความฉลาดรอบรู้มีไหวพริบ และเข้าใจในเรื่องที่จะทำการวิจัยเป็น

คุณสมบัติของนักวิจัย รวมทั้งสามารถมองเห็นปัญหาและข้อสรุปของการวิจัยได้ถูกต้องและรวดเร็วด้วย บางคนมีความรู้ดีแต่ไม่ฉลาดในการมองเห็นปัญหา

4. ไม่มีอคติ (Unbias) นักวิจัยจะต้องเป็นตัวของตัวเองไม่ยอมให้อคติเข้ามาพัวพันในการทำงานวิจัย กล่าวคือ จะต้องมีในเป็นกลาง มีความยุติธรรม (Justice) และมีเหตุผลเป็นของตนเองตามปกติอคติมักเกิดทุกขั้นตอนของการวิจัย ทั้งที่ตั้งใจและไม่ตั้งใจ ดังนั้น นักวิจัยจะต้องปราศจากอคติ

5. มีความอดทน (Endurance) นักวิจัยต้องมีขันติธรรมประจำใจ แม้ว่าจะประสบกับปัญหาและอุปสรรคเพียงไรก็ตาม จะต้องอดทนและสามารถฟันฝ่าอุปสรรคไปให้ถึงจุดหมายปลายทาง เช่น การออกงานภาคสนาม การติดต่อและสัมภาษณ์ประชาชน อาจประสบการต้อนรับที่ไม่สບอารมณ์ หรือต้องเดินทางไกล รวมทั้งวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งมีตัวเลขมาก ดังนี้ เป็นต้น

6. กล้าตัดสินใจ (Effective decision making) นักวิจัยมักประสบกับปัญหาและอุปสรรคในการตัดสินใจ โดยเฉพาะการกำหนดปัญหาและการวิเคราะห์ข้อมูล การเลือกข้อมูล นักวิจัยจะต้องรู้ว่าอะไรควร อะไรไม่ควร ไม่ลังเลใจหรือตัดสินใจไม่เด็ดขาด

7. มีใจกว้างขวาง รับฟังความคิดเห็นและคำติชมของผู้อื่น (Broad minded) นักวิจัยไม่ควรมีทิฐิมานะว่า ความรู้ความคิดเห็นหรือผลงานของตนเองนั้นถูกต้อง ใช้ได้และดีที่สุด นักวิจัยที่ดีจะต้องมีใจกว้างขวาง พร้อมทั้งจะรับฟังความคิดเห็น คำวิจารณ์ คำติชมและข้อเสนอแนะต่างๆ เพื่อจะได้นำมาปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น การมีใจกว้างขวางนี้จึงนับว่าเป็นจรรยาบรรณที่สำคัญข้อหนึ่งของนักวิจัย

8. มีมนุษยสัมพันธ์ (Human relations) นักวิจัยจะต้องมีการพบปะติดต่อกับคนทุกระดับทุกประเภท เพื่อขอความอนุเคราะห์ร่วมมือและช่วยเหลือในการเก็บรวบรวมข้อมูลซึ่งนักวิจัยจะต้องใช้ความสุภาพอ่อนน้อมในการติดต่อและรับจักโอภาปราศรัย สร้างความเป็นกันเองให้มากที่สุด และรู้จักใช้ขนบธรรมเนียมประเพณีให้เป็นประโยชน์ ตลอดจนรู้จักแต่งกายและสร้างบุคลิกลักษณะให้เหมาะสมด้วย ถ้านักวิจัยสามารถสร้างมนุษยสัมพันธ์ได้ดีมากเท่าใด ย่อมจะช่วยให้ได้รับความร่วมมือช่วยเหลือมากเท่านั้น ข้อควรคำนึงก็คือ เมื่อไม่มีข้อมูล ก็ไม่มีการวิจัย มีความซื่อสัตย์สุจริตและตรงต่อเวลา (Honesty and punctuality) นักวิจัยจะต้องเป็นผู้รักความจริง จะต้องรายงานการวิจัยตามความเป็นจริง และจะต้องตรงต่อเวลาในการปฏิบัติงานหรือในการนัดหมายกับประชาชนด้วย การทำงานไม่ตรงต่อเวลาที่กำหนดไว้ อาจทำให้เสียหายได้ และผลงานวิจัยที่ไม่เป็นความจริงก็ไม่ต่างกับการรายงานเท็จ

9. มีเทคนิคในการล้วงเอาความจริงอย่างแนบเนียน (Efficient technic in fact finding) งานวิจัยทางสังคมศาสตร์ เป็นงานที่ต้องทราบจิตใจ ความรู้สึกของคน นักวิจัยจึงต้องมีวิธีการหรือใช้เทคนิคที่จะซักถาม เพื่อล้วงเอาความจริง หรือความลับที่ต้องการออกมาให้ได้ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง นักวิจัยจะต้องเป็นคนชอบซัก ชอบถามเพื่อล้วงหาความจริงให้ได้นั่นเอง การขุดบ่อน้ำก็ต้องการให้ได้น้ำหรืออย่างน้อยก็ต้องการให้รู้ว่าที่ตรงนั้นมีน้ำหรือไม่ ทำอย่างไรจึงจะหาเครื่องมือเจาะหาน้ำได้

10. รู้จักรักษาความลับ (Confidential) นักวิจัยที่ดีจะต้องสามารถเก็บรักษาความลับไว้ให้ได้ และต้องรู้ว่าสิ่งใดควรปกปิดหรือเปิดเผย เพราะมีงานบางอย่างไม่สามารถนำออกเผยแพร่ได้ ถ้ามีเช่นนั้นแล้ว อาจทำให้การวิจัยในครั้งต่อไปไม่ได้รับความร่วมมือจากประชาชนก็ได้ สิ่งที่ประชาชนให้ข้อมูลมาต้องถือว่าเป็นสิ่งไม่ควรเปิดเผย

11. มีความสามารถในการบริหารงานวิจัย (Direct research & administration) นักวิจัยจะต้องมีความสามารถที่จะดำเนินงานวิจัยได้เอง และเป็นผู้ควบคุมการทำวิจัยได้ด้วย ซึ่งหมายถึงมีความสามารถ ความมั่นใจที่จะทำงานวิจัยได้รวมทั้งมีความสามารถที่จะเสนอรายงานซึ่งยากและสลับซับซ้อนให้เข้าใจอย่างง่ายดายนอกถึงงานวิจัยมักจะทำร่วมกันหลายคน จึงต้องมีการวางแผนงานเตรียมการและดำเนินการอย่างรัดกุม ดังนั้นความสามารถในการบริหารงานวิจัย จึงเป็นจรรยาบรรณที่สำคัญของนักวิจัย ถ้ายังไม่มีก็จะต้องฝึกฝนให้มีขึ้น

12. มีความสามารถในการสร้างเครื่องมือใหม่ๆ เพื่อใช้ในการวิจัย (Research tool invention) นักวิจัยที่สามารถจะต้องหาทางสร้างเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆ เพื่อนำมาใช้ในการวิจัยด้วยตนเอง โดยทำการทดลองและพิสูจน์เครื่องมือเหล่านี้ จนสามารถนำมาใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพโดยเฉพาะในการวิจัยเรื่องต่างๆ ของภูมิภาคประเทศนั้นๆ

13. เป็นผู้รู้จักประหยัดโดยที่งานวิจัยต้องใช้เงิน เวลา แรงงาน วัสดุและทรัพยากรอื่นๆ (Advantaged economy) ถ้าไม่รู้จักประหยัดอาจทำให้ขาดเงินหรือแรงงานในขณะที่งานยังไม่เสร็จก็ได้ ฉะนั้นการรู้จักประหยัดจึงนับว่าเป็นจรรยาบรรณที่สำคัญข้อหนึ่งของนักวิจัย

3. การกระทำผิดในการวิจัยและปัญหาทางจริยธรรมของนักวิจัย

การกระทำผิดในการวิจัย (Research Misconduct)

มหาวิทยาลัยแคมบริดจ์ (University of Cambridge, 2000) ได้อธิบายถึงความหมายของการกระทำผิดทางการวิจัยว่า หมายถึง การกุเรื่องขึ้นเอง การปลอมแปลงบิดเบือน การคัดลอกหรือลอกหลวงในการเสนอโครงการ การดำเนินการ หรือการรายงานผลการวิจัย และจงใจทำให้เกิดอันตรายโดยการเพิกเฉยละเลยเกี่ยวกับความผิดปกติกจากการยอมรับวิธีการวิจัย รวมถึงการไม่ทำตามข้อตกลงเมื่อผลเกิดการผิดพลาดในเรื่องความเสี่ยงและอันตรายของมนุษย์อย่างไม่มีเหตุผล และการกระทำอื่นๆ ที่รู้ตัว โดยการสมรู้ร่วมคิด หรือการปิดบังซ่อนเร้นความผิดที่กระทำโดยผู้อื่น และรวมถึงแผนการทุกแผนที่ตกลงร่วมกันที่เป็นการกระทำ ในสิ่งต่างๆ เหล่านี้

Anderson และคณะ (1994) ได้ระบุการกระทำผิดทางการวิจัย ออกเป็นหลายด้าน ได้แก่ การคัดลอกงานวิจัยผลงานผู้อื่นมาเป็นของตนเอง การปลอมแปลงบิดเบือนข้อมูลวิจัย การให้เกียรติอ้างอิงผู้เขียนอย่างไม่เหมาะสม เพิกเฉยการให้ข้อมูลที่ผิดพลาดของกลุ่มตัวอย่าง หรือการแปลงความข้อมูลที่เชื่อถือไม่ได้ ไม่แสดงข้อมูลที่เป็นหลักฐานในการปฏิเสธงานวิจัยของผู้อื่นที่ทำมาก่อนหน้านี้ มีการโกงในการดำเนินการวิจัย เพิกเฉยต่อนโยบายการวิจัย เกี่ยวกับ การดูแลความปลอดภัยของสัตว์ การวิจัยในมนุษย์ และความปลอดภัยของสิ่งมีชีวิตและสิ่งแวดล้อม พยายามเอาผลงานของคนอื่นมาเป็นของตนเองและการใช้เงินทุนในการวิจัยอย่างไม่เหมาะสม

สุนทรื โคมิน (2538, อ้างถึงใน อมร รักษาสัตย์, 2541) กล่าวว่าในปัจจุบันมีปรากฏการณ์ที่ไม่ค่อยถูกต้องเกิดขึ้นมากมายในวงการวิจัยจึงได้ทำการศึกษาแจกแจงปัญหาที่อาจเกิดขึ้นได้หลายจุดตั้งแต่ตัวนักวิจัยจนถึงกระบวนการวิจัย ดังต่อไปนี้

1. ปัญหาจรรยาบรรณการปฏิบัติงานวิจัยที่ใช้คนเป็นตัวอย่างวิจัย มีหลายประการ ได้แก่ การใช้คนในการศึกษาวิจัยโดยเจ้าตัวไม่รู้หรือให้ความยินยอมด้วย การบีบบังคับให้เป็นตัวอย่าง การไม่ให้จุดมุ่งหมายที่แท้จริงของการวิจัยแก่ตัวอย่าง การหลอกลวงตัวอย่าง การทำให้ตัวอย่างกระทำในสิ่งที่ตัวอย่างรู้สึกอายและเสียศักดิ์ศรี การละเมิดสิทธิในการตัดสินใจของบุคคลในการวิจัยเกี่ยวกับการควบคุมพฤติกรรมและเปลี่ยนพฤติกรรมคน การให้ตัวอย่างเกิดความเครียดทางกายและทางจิตการล่วงละเมิดความเป็นส่วนตัวของตัวอย่าง การทำให้ตัวอย่างหรือกลุ่มควบคุมเสียประโยชน์ และการกระทำให้ตัวอย่างไม่ได้รับการปฏิบัติตามธรรมชาติและอย่างมีเกียรติ

2. สิ่งที่นักวิจัยมักละเลยไม่รับผิดชอบต่อตัวอย่างเมื่อเสร็จสิ้นงาน คือ นักวิจัยไม่ชี้แจงให้ความกระจ่างเกี่ยวกับธรรมชาติของการวิจัยในโครงการนั้น เพื่อรักษาไว้ซึ่งความไว้วางใจ และความเชื่อถือนักวิจัย ละเลยไม่จัดผลกระทบของตัวอย่าง และไม่ปกป้องรักษาความลับของตัวอย่าง

3. การใช้ผลงานในทางที่ผิด เกิดได้หลายทางได้แก่ การแปลงผลงานวิจัยไปใช้ในทางทำลายการอธิบายตีความเพื่อผลประโยชน์ทางการเมือง การใช้ผลการวิจัยเพื่อเอาเปรียบ และการใช้ผลการวิจัยเพื่อการก้าวก้าวแย่งแซงในการเมืองของกลุ่มวัฒนธรรมอื่นหรือชาติอื่น

แม้ว่าในการทำวิจัยนักวิจัยอาจอาจมีการทำงานผิดพลาดโดยไม่ตั้งใจ แต่ก็ถือว่าเป็นความผิดของนักวิจัยที่ต้องรับผิดชอบด้วยเหมือนกัน ความบกพร่องผิดพลาดของนักวิจัย ได้แก่ ไม่มีความรู้และประสบการณ์เพียงพอที่จะทำวิจัยในเรื่องนั้น วางแนวทางการวิจัยผิดพลาดทำให้ได้ผลผิดพลาดและอาจเกิดโทษในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ การวางกรอบการวิจัยผิดพลาดหรือเลือกกลุ่มตัวอย่างผิดเนื่องจากไม่ทราบจำนวนประชากรที่แท้จริง เลือกระเบียบวิธีผิดหรือใช้ถูกแต่มีการละเลยไม่เคร่งครัดไม่ควบคุมปัจจัยให้ครบถ้วน ไม่ละเอียดรอบคอบในการบันทึก ไม่ทำตามแผนการวิจัยหรือระเบียบวิธีตีความข้อมูลตามอำเภอใจเกินความจริง ไม่รักษาความลับของผู้ให้ข้อมูล ใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลเหมาะสม เขียนรายงานไม่ตรงกับข้อเท็จจริงที่ได้จากการวิจัย บิดเบือนข้อเท็จจริง หลอกผู้อื่นให้เข้าใจผิดหรือเพื่อผลประโยชน์ แอบอ้างเอาผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตนเองไม่อ้างอิงให้เครดิต ไม่เคารพสิทธิผู้อื่น เป็นนักวิจัยที่เอาเปรียบผู้ให้ข้อมูล ทำหลักฐานการเงินและเอกสารต่างๆ ไม่ถูกต้องตามความเป็นจริง

ความแตกต่างระหว่างจรรยาบรรณนักวิจัยกับการกระทำผิดในการวิจัย

จรรยาบรรณนักวิจัย คือ คุณลักษณะความประพฤติ การกระทำ หรือพฤติกรรมที่ควรประพฤติปฏิบัติของนักวิจัย จรรยาบรรณนักวิจัยเป็นบทบัญญัติกว้างๆ ที่นักวิจัยทุกคนควรยึดถือเป็นหลักประพฤติปฏิบัติในการดำเนินการวิจัย คอยเตือนจิตสำนึกของนักวิจัยทุกคนให้ปฏิบัติตามเป็นแนวทางเดียวกัน เพื่อความถูกต้องดีงาม

และเป็นที่ยอมรับของสังคม เช่น การยอมรับ/ไม่ล่วงละเมิดในสิทธิมนุษยชน การรับผิดชอบต่อความประพฤติและผลการปฏิบัติงาน การรักษามาตรฐานคุณภาพการวิจัยการรับผิดชอบต่อผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับโครงการวิจัยและสังคม คุณธรรมความซื่อสัตย์ การเผยแพร่และใช้ประโยชน์ผลการวิจัย เป็นต้น ส่วนการกระทำผิดในการวิจัย คือ ความประพฤติที่ฝ่าฝืนบรรทัดฐานและมาตรฐานเฉพาะที่กำหนดไว้ ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ยกย่องลงไป เช่น การกู้เรื่อง การปลอมแปลงบิดเบือนข้อมูลวิจัย การละเลยทำให้เกิดอันตรายแก่ผู้ถูกวิจัย การไม่รักษาความลับของกลุ่มตัวอย่าง การล่อลวงเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูล จะอยู่ในความซื่อสัตย์และการไม่ล่วงละเมิดในสิทธิส่วนบุคคล เป็นต้น

11. เอกสารอ้างอิง

- กนกพรรณ บุญธรรม. (2540). พฤติกรรมของครูในการปลูกฝังจริยธรรมให้แก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานประถมศึกษากรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาประถมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กองวิจัยการศึกษา กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2524). การศึกษาหาเกณฑ์ปกติของระดับพัฒนาการทางจริยธรรมและองค์ประกอบที่มีผลต่อพัฒนาการทางจริยธรรม. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์การศาสนา.
- โกเศศ ต้วงอินทร์. (2528). ความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียน ครู และนักเรียนเกี่ยวกับการปลูกฝังจริยธรรมแก่นักเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาสัตตศึกษาศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จุมพล สวัสดิยากร. (2520). การบริหารงานวิจัยและจรรยาบรรณนักวิจัย. หลักและวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์สุวรรณภูมิ: 232-240.
- จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2534). รวบรวมจรรยาบรรณอาจารย์และจรรยาบรรณวิชาชีพ. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จุฬาสัมพันธ์. (2535). ประกาศจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยว่าด้วยจรรยาบรรณทางวิชาการ. กรุงเทพฯ: สำนักงานสารนิเทศ. ปีที่ 11.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิ และ เพ็ญแข ประจันปัจฉนิก. (2520). จริยธรรมของเยาวชนไทย. รายงานการวิจัย. สำนักงานการวิจัยแห่งชาติ.
- ธีระพร อูวรรณโณ. (2526). แล้วเราจะสร้างจริยธรรมกับคนวัยใด. วารสารครุศาสตร์. ปีที่ 12 เล่มที่ 4 (เมษายน-มิถุนายน): 1-7.
- นิยพรรณ วรรณศิลป์. (2539). การพัฒนาจรรยาบรรณในวิชาชีพ. วารสารสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์. ปีที่ 23 (กรกฎาคม - ธันวาคม): 58-77.
- ภราดาประทีป ม. โกมลมาศ. (2533). จรรยาบรรณสำหรับนักวิจัย. วิทยานิพนธ์การวิจัย. ฉบับพิเศษ (กรกฎาคม): 20-25.

- วริยา ชินวรรณ. (2541). จริยธรรมในวิชาชีพ. เอกสารประกอบการสัมมนา. สำนักงานกองทุนสนับสนุนวิจัย (สกว):1-35.
- วิชัย วนาพรรณ (2526). ระดับจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนในเขตการศึกษา 12 ปี การศึกษา 2526. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษาศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วุฒิชัย ฉายวงศ์ศรีสุข. (2536). การพัฒนาแบบวัดคุณลักษณะด้านจริยธรรมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษาศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สภาวิจัยแห่งชาติ. (2542). แนวทางปฏิบัติจรรยาบรรณนักวิจัย.
- สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. (2526). การพัฒนาจริยธรรมตามแนวการปรับพฤติกรรม. วารสารครุศาสตร์. ปีที่ 12 เล่มที่ 4 (เมษายน-มิถุนายน): 14-21.
- สุทิน เนียมพลับ. (2527). แนวทางการพัฒนาคุณลักษณะของเยาวชนด้านจริยธรรม. วารสารการวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ: บริษัทรุ่งศิลป์การพิมพ์. เล่มที่ 14 ฉบับที่ 4: 54-63.
- สุธีรา พลรักษ์. (2540). การพัฒนาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของความเหนื่อยหน่ายในการทำวิจัยของนิสิตบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษาศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุพล วงสินธ์. (2534). องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อพัฒนาการทางจริยธรรม. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- American Sociological Association. (1971). Code of Ethics. Washington,D.C.: American Sociological Association.
- Anderson, M.S., Louis, K.S. and Earl J. (1994). Disciplinary and departmental effects on observations of faculty and graduate student misconduct. Journal of Higher Education. 65 (3), 331-350.
- Diener, E. (1978). Ethics in Social and Behavioral Research. Chicago: University of Chicago Press.
- Facione, P.A., et.al. (1991). Ethics and Society. Englewood cliffs. N.J. : Prentice –Hall.
- Halasa, K. (1998). Annotated Bibliography - Ethics in Educational Research: AARE. Available from: <http://www.swin.edu.au/aare/aartethc.htm>.
- Philipchalh, R.P. (1995) .Invitation to Social Psychology. Fort Worth, TX: Harcourt & Company.
- Proformaguidelines. (2000). Guidelines for Preparing Ethics Protocols. Available from: <http://www.unisa.edu.au/orc/ethics/guideform.htm>.
- Smith, E.R. and Mackie, D.M. (1995). Social Psychology. New York: Worth Publishers.
- Schiltz, M.E. (1992). Ethics and Standards in Institutional Research. San Francisco: Jossey-Bass Publishers.

12. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

12.1 หน่วยงานที่ปฏิบัติงานและสนับสนุนงานด้านการพัฒนานักวิจัยในประเทศไทยให้มีจรรยาบรรณและแนวปฏิบัติที่เป็นรูปธรรม เพียงพอต่อการสร้างผลงานวิจัยที่นำมาใช้ประโยชน์ต่อสังคมและประเทศชาติได้

12.2 หน่วยงานที่ปฏิบัติงานและสนับสนุนงานด้านการพัฒนานักวิจัยในประเทศไทยสามารถประเมินจรรยาบรรณและการปฏิบัติที่เป็นรูปธรรมของนักวิจัยจากมาตรฐานที่กำหนด

13. แผนการถ่ายทอดเทคโนโลยีหรือผลการวิจัยสู่กลุ่มเป้าหมายเมื่อสิ้นสุดการวิจัย

กลุ่มเป้าหมาย	วิธีการถ่ายทอด	ระยะเวลา	สถานที่
อาจารย์ สถาบันอุดมศึกษา นักวิจัยทั่วไป	จัดทำบทความวิชาการนำเสนอผ่านวารสารวิชาการ และจัดทำคู่มือจรรยาบรรณและแนวปฏิบัติที่ดีของนักวิจัยในประเทศไทย เพื่อเผยแพร่องค์ความรู้แก่ผู้ที่เกี่ยวข้อง	หลังจากเสร็จสิ้นการวิจัย	วารสารวิชาการที่ได้รับ การยอมรับและเผยแพร่คู่มือแก่สถาบันอุดมศึกษา และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

14. วิธีการดำเนินการวิจัย และสถานที่ทำการทดลอง/เก็บข้อมูล

การศึกษาจรรยาบรรณและแนวทางปฏิบัติที่ดีของนักวิจัยในประเทศไทย แบ่งขั้นตอนการวิจัยออกเป็น 3 ขั้นตอนหลัก ได้แก่

ขั้นตอนที่ 1 วิเคราะห์และสังเคราะห์จรรยาบรรณและแนวทางปฏิบัติของนักวิจัยในประเทศไทยในประเทศไทยด้วยการศึกษาเอกสาร (Documentary research) ผู้วิจัยมีวิธีดำเนินงานดังนี้

1. ศึกษา วิเคราะห์และสังเคราะห์แนวคิด ทฤษฎี เอกสารรายงาน หรือคู่มือการพัฒนานักวิจัย ทั้งในและต่างประเทศ ในประเด็นต่างๆ ได้แก่ 1) จรรยาบรรณและแนวทางปฏิบัติของนักวิจัย 2) คุณลักษณะนักวิจัยตามกระบวนการวิจัย

2. กำหนดกรอบแนวคิดเชิงโครงสร้างและรหัสสำหรับการวิเคราะห์และสังเคราะห์แนวคิด ทฤษฎี เอกสารรายงาน หรือคู่มือการพัฒนานักวิจัย

3. วิเคราะห์เนื้อหาของข้อมูลจากแนวคิด ทฤษฎี เอกสารรายงาน หรือคู่มือการพัฒนานักวิจัย เกี่ยวกับสมรรถนะนักวิจัยและกระบวนการวิจัยตามโครงสร้างและรหัสข้อมูล

4. สรุปผลการวิเคราะห์เนื้อหาเกี่ยวกับจรรยาบรรณและแนวทางปฏิบัติของนักวิจัยที่ได้จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เอกสารรายงาน หรือคู่มือการพัฒนานักวิจัย

ขั้นตอนที่ 2 กำหนดจรรยาบรรณและแนวทางปฏิบัติที่ดีของนักวิจัยในประเทศไทยด้วยการถอดบทเรียนและการทำงานที่เป็นเลิศ (Knowledge capture) ผ่านการสนทนากลุ่ม (Focus Group) ผู้วิจัยมีวิธีดำเนินงานดังนี้

1. กำหนดประเด็นการสนทนากลุ่มตามตัวแปรที่ผู้วิจัยศึกษาจากสรุปผลการวิเคราะห์เนื้อหาเกี่ยวกับจรรยาบรรณและแนวทางปฏิบัติที่ดีของนักวิจัยที่ได้จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เอกสารรายงาน หรือคู่มือการพัฒนาวิจัยเพื่อให้ได้กรอบการสนทนากลุ่ม
2. กำหนดคุณสมบัติของผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มสำหรับการถอดบทเรียน ประกอบด้วยผู้ให้ข้อมูล 3 กลุ่มประกอบด้วย
 - 2.1 หัวหน้างานหรือผู้ปฏิบัติงานที่รับผิดชอบการให้การสนับสนุนด้านการวิจัย จาก 5 ภูมิภาค ภูมิภาคละอย่างน้อย 4 คน รวมทั้งสิ้น 20 คน
 - 2.2 หัวหน้าโครงการวิจัยหรือนักวิจัยที่มีผลงานเป็นที่ยอมรับในวงการวิชาการ และเคยได้รับทุนสนับสนุนจากหน่วยงานระดับประเทศ จาก 5 ภูมิภาค ภูมิภาคละอย่างน้อย 6 คน รวมทั้งสิ้น 30 คน
 - 2.3 ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียกับการนำผลงานวิจัยไปใช้ประโยชน์ จาก 5 ภูมิภาค ภูมิภาคละอย่างน้อย 4 คน รวมทั้งสิ้น 20 คน
3. จัดทำและส่งคู่มือการจัดสนทนากลุ่ม ซึ่งประกอบด้วย ประเด็นการสนทนากลุ่มเกี่ยวกับสมรรถนะและมาตรฐานนักวิจัยในประเทศไทย
4. ติดต่อเชิญผู้เชี่ยวชาญเข้าร่วมสนทนากลุ่มในแต่ละภูมิภาค เพื่อร่วมถอดบทเรียน แลกเปลี่ยนความคิดเห็น และข้อเสนอแนะเกี่ยวกับสมรรถนะและมาตรฐานนักวิจัยในประเทศไทย
5. วิเคราะห์ผลการสนทนากลุ่ม แล้วตีความสรุปตามประเด็นการสนทนากลุ่ม และสรุปข้อเสนอแนะด้วยการตีความสรุป

ขั้นตอนที่ 3 นำเสนอแนวทางปฏิบัติที่ดีของวิจัยในประเทศไทยด้วยการสนทนากลุ่ม (Focus Group) ผู้วิจัยมีวิธีดำเนินงานดังนี้

1. ร่างแนวทางจรรยาบรรณและแนวทางปฏิบัติที่ดีของนักวิจัยในประเทศไทยจากผลการสนทนากลุ่มในขั้นตอนที่ 2
2. กำหนดประเด็นการสนทนากลุ่มเพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของร่างแนวจรรยาบรรณและแนวทางปฏิบัติที่ดีของนักวิจัยในประเทศไทย
3. กำหนดคุณสมบัติของผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเพื่อรับรองร่าง โดยผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มเป็นผู้ทรงคุณวุฒิด้านการวิจัย เป็นผู้ที่มีผลงานวิจัยโดดเด่นและผลงานวิจัยมีการนำไปใช้ประโยชน์และเป็นที่ยอมรับในสังคม และ/หรือ เป็นผู้ที่มีประสบการณ์ด้านการประเมินคุณภาพงานวิจัยในระดับประเทศ และ/หรือ เป็นผู้ที่มีประสบการณ์ด้านการพัฒนานักวิจัย จำนวน 5 ท่าน

4. จัดทำคู่มือร่างจรรยาบรรณและแนวทางปฏิบัติที่ดีของนักวิจัยในประเทศไทย
5. ติดต่อเชิญผู้เชี่ยวชาญเข้าร่วมสนทนากลุ่มเพื่อรับรองคู่มือจรรยาบรรณและแนวทางปฏิบัติที่ดีของนักวิจัยในประเทศไทย
6. วิเคราะห์ผลการสนทนากลุ่ม แล้วตีความสรุปตามประเด็นการสนทนากลุ่ม และนำข้อเสนอแนะที่ได้รับมาปรับปรุงคู่มือให้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

15. ระยะเวลาทำการวิจัย และแผนการดำเนินงานตลอดโครงการวิจัย

กิจกรรม	เดือนที่					
	1	2	3	4	5	6
ขั้นตอนที่ 1 วิเคราะห์และสังเคราะห์ด้วยการศึกษาเอกสาร						
1. ศึกษา วิเคราะห์และสังเคราะห์แนวคิด ทฤษฎี ฯลฯ ทั้งในและต่างประเทศ						
2. กำหนดกรอบแนวคิดเชิงโครงสร้างและรหัสสำหรับการวิเคราะห์และสังเคราะห์						
3. วิเคราะห์เนื้อหาของข้อมูลจากแนวคิด ทฤษฎี ฯลฯ						
4. สรุปผลการวิเคราะห์เนื้อหาเกี่ยวกับจรรยาบรรณและแนวทางปฏิบัติของนักวิจัย						
ขั้นตอนที่ 2 กำหนดจรรยาบรรณและแนวทางปฏิบัติที่ดีของนักวิจัยด้วยการถอดบทเรียนและการทำงานที่เป็นเลิศผ่านการสนทนากลุ่ม						
1. กำหนดประเด็นการสนทนากลุ่มตามตัวแปร						
2. กำหนดคุณสมบัติของผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่ม						
3. จัดทำและส่งคู่มือการจัดสนทนากลุ่ม						
4. ติดต่อเชิญผู้เชี่ยวชาญเข้าร่วมสนทนากลุ่มในแต่ละภูมิภาค						
5. วิเคราะห์ผลการสนทนากลุ่ม						
ขั้นตอนที่ 3 นำเสนอจรรยาบรรณและแนวทางปฏิบัติที่ดีของนักวิจัยด้วยการสนทนากลุ่ม						
1. ร่างจรรยาบรรณและแนวทางปฏิบัติที่ดีของนักวิจัย						
2. กำหนดประเด็นการสนทนากลุ่ม						
3. กำหนดคุณสมบัติของผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่ม						

กิจกรรม	เดือนที่					
	1	2	3	4	5	6
4. จัดทำคู่มือจรรยาบรรณและแนวทางปฏิบัติที่ดีของนักวิจัยในประเทศไทย						
5. ติดต่อเชิญผู้เชี่ยวชาญเข้าร่วมสนทนากลุ่ม						
6. วิเคราะห์ผลการสนทนากลุ่ม						
จัดทำรายงานสรุปผลการวิจัย						

16. เป้าหมายของผลผลิต (Output) และตัวชี้วัด

ผลผลิต	ตัวชี้วัด			
	เชิงปริมาณ	เชิงคุณภาพ	เวลา	ต้นทุน
จรรยาบรรณและแนวทางปฏิบัติที่ดีของนักวิจัยในประเทศไทย	รายงานจรรยาบรรณและแนวทางปฏิบัติที่ดีของนักวิจัย	จรรยาบรรณและแนวทางปฏิบัติที่ดีของนักวิจัย	ขั้นตอนที่ 1 ของการดำเนินการวิจัย	เอกสารรายงาน หรือ คู่มือการพัฒนา นักวิจัย ทั้งในและต่างประเทศ
จรรยาบรรณและแนวทางปฏิบัติที่ดีของนักวิจัยในประเทศไทย จำแนกตาม กระบวนการวิจัย	จรรยาบรรณและแนวทางปฏิบัติที่ดีของนักวิจัยในประเทศไทย จำแนกตาม กระบวนการวิจัย	จรรยาบรรณและแนวทางปฏิบัติที่ดีของนักวิจัยจำแนกตาม กระบวนการวิจัย	ขั้นตอนที่ 2 ของการดำเนินการวิจัย	หัวหน้างานหรือ ผู้ปฏิบัติงานที่รับผิดชอบ การให้การสนับสนุนด้านการวิจัย หัวหน้าโครงการวิจัยหรือนักวิจัย ที่มีผลงานเป็นที่ยอมรับ ในวงการวิชาการ และ ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียกับการนำผลงานวิจัยไปใช้ประโยชน์ จาก 5 ภูมิภาค
แนวทางปฏิบัติที่ดีของนักวิจัย	คู่มือจรรยาบรรณและแนวทางปฏิบัติที่ดีของนักวิจัย	จรรยาบรรณและแนวทางปฏิบัติที่ดีของนักวิจัย	ขั้นตอนที่ 3 ของการดำเนินการวิจัย	ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการวิจัย เป็นผู้ที่มีผลงานวิจัยโดดเด่นและ ผลงานวิจัยมีการนำไปใช้

ผลผลิต	ตัวชี้วัด			
	เชิงปริมาณ	เชิงคุณภาพ	เวลา	ต้นทุน
				ประโยชน์และเป็นที่ ยอมรับในสังคม และ/ หรือ เป็นผู้ที่มี ประสบการณ์ด้านการ ประเมินคุณภาพงานวิจัย ในระดับประเทศ และ/ หรือ เป็นผู้ที่มี ประสบการณ์ด้านการ พัฒนานักวิจัย

17. เป้าหมายของผลลัพธ์ (Outcome) และตัวชี้วัด

ผลผลิต	ตัวชี้วัด			
	เชิงปริมาณ	เชิงคุณภาพ	เวลา	ต้นทุน
คู่มือ จรรยาบรรณ และแนวทาง ปฏิบัติที่ดีของ นักวิจัย	คู่มือจรรยาบรรณ และแนวทาง ปฏิบัติที่ดีของ นักวิจัย	จรรยาบรรณและ แนวทางปฏิบัติที่ดี ของนักวิจัย	หลังเสร็จสิ้นการ ดำเนินการ	จรรยาบรรณและ แนวทางปฏิบัติที่ดี ของนักวิจัย

18. ปัจจัยที่เอื้อต่อการวิจัยที่มีอยู่

18.1 ที่ปรึกษาโครงการวิจัยเป็นผู้ที่มีความรู้ ความเชี่ยวชาญ ด้านการวิจัยทางสังคมศาสตร์และการจัดการ
ความรู้ ที่มีความสามารถในการถอดบทเรียนจากกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลัก และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ สังเคราะห์ เพื่อ
กำหนดสมรรถนะและมาตรฐานนักวิจัย จรรยาบรรณและแนวทางปฏิบัติของนักวิจัย รวมถึงกำหนดแนวทางการ
พัฒนาสมรรถนะและมาตรฐานนักวิจัยในประเทศไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ

19. งบประมาณของโครงการวิจัย

รายการ	จำนวนเงิน
1. งบดำเนินงาน	
1.1 ค่าตอบแทน	
1) ค่าตอบแทนที่ปรึกษาโครงการ (3,000 บาท x 6 เดือน x 1 คน)	18,000
2) ค่าตอบแทนหัวหน้าโครงการ (2,000 บาท x 6 เดือน x 1 คน)	12,000
3) ค่าตอบแทนนักวิจัย (2,000 บาท x 6 เดือน x 2 คน)	24,000
4) ค่าตอบแทนผู้ให้ข้อมูลสนทนากลุ่ม (กำหนดสมรรถนะฯ) (2,000 บาท x 14 คน x 5 ภูมิภาค)	140,000
5) ค่าตอบแทนผู้เชี่ยวชาญสนทนากลุ่ม (รับรองคู่มือฯ) (2,000 บาท x 7 คน x 1 ครั้ง)	14,000
1.2 ค่าใช้สอย	
1) ค่าเช่ารถเดินทางคณะวิจัยเก็บรวบรวมข้อมูล (2,500 บาท x 15 วัน)	37,500
2) ค่าที่พักคณะวิจัยเก็บรวบรวมข้อมูล (3 คน x 800 บาท x 15 วัน)	36,000
3) ค่าเดินทางผู้ให้ข้อมูลสนทนากลุ่ม (กำหนดสมรรถนะฯ) (1,000 บาท x 14 คน x 5 ภูมิภาค)	70,000
4) ค่าที่พักผู้ให้ข้อมูลสนทนากลุ่ม (กำหนดสมรรถนะฯ) (14 คน x 800 บาท x 1 วัน x 5 ภูมิภาค)	56,000
5) ค่าเดินทางผู้เชี่ยวชาญสนทนากลุ่ม (รับรองฯ) (1,000 บาท x 7 คน)	7,000
6) ค่าที่พักผู้ให้ข้อมูลสนทนากลุ่ม (รับรองฯ) (7 คน x 800 บาท x 1 วัน)	5,600
7) ค่าอาหารและเครื่องดื่ม (กำหนดสมรรถนะฯ) (750 บาท x 20 คน x 5 ภูมิภาค)	75,000
6) ค่าอาหารและเครื่องดื่ม (รับรองฯ) (750 บาท x 10 คน x 1 วัน)	7,500
7) ค่าถ่ายเอกสาร เอกสารประกอบการสนทนากลุ่ม และจัดทำรูปเล่มวิจัยฉบับสมบูรณ์	5,000
8) ค่าจ้างเหมาถอดเทป	
1.3 ค่าวัสดุ	15,000
1) ค่ากระดาษ A4 (105 บาท x 20 รีม)	
2) ค่าหมึกพิมพ์ (2,500 บาท x 5 หลอด)	2,100
3) วัสดุสำนักงาน	12,500
	2,800
3. สนับสนุนสถาบัน 10%	60,000
รวมงบประมาณที่เสนอขอ	600,000

20. ผลสำเร็จและความคุ้มค่าของการวิจัยตามแผนการบริหารงานและแผนการดำเนินงาน

ผลสำเร็จตามเป้าประสงค์ (Goal results) คือ คู่มือจรรยาบรรณและแนวทางปฏิบัติที่ดีของนักวิจัยในประเทศไทย ที่แสดงแนวทางการพัฒนานักวิจัยให้มีจรรยาบรรณของนักวิจัย ส่งเสริมให้เกิดการพัฒนานักวิจัยอย่างเป็นระบบและสามารถสร้างผลงานวิจัยที่มีคุณภาพ เป็นประโยชน์ต่อการนำไปใช้งาน

21. ข้อเสนอการวิจัยหรือส่วนหนึ่งส่วนใดของข้อเสนอการวิจัยนี้

- ไม่ได้เสนอต่อแหล่งทุนอื่น
- เสนอต่อแหล่งทุนอื่นคือ (ระบุชื่อแหล่งทุน)

22. คำชี้แจงอื่น ๆ

-

ที่ปรึกษาโครงการวิจัย**ดร.อำนวยการ ภาตระกูล**

ที่อยู่ 27/62 หมู่บ้านริสอร์ทต้า ถนนวัชรพล 1/1 แขวงท่าแร้ง เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

มือถือ 090-197-6034 และ 081-289-6077

Email amnuay_t@hotmail.com

วุฒิการศึกษา Ph.D. บริหารการศึกษา (การจัดการความรู้)

ตำแหน่งทางวิชาการ (อดีตนักวิชาการศึกษา ระดับ ๙ อำนวยการสูง)

ตำแหน่งทางในหน่วยงาน เลขาธิการ และประธานคณะกรรมการฝ่ายฝึกอบรมสมาคมนักวิจัย

ผู้ประสานงานโครงการฝึกอบรมสร้างนักวิจัยรุ่นใหม่ (ลูกไก่) สมาคมนักวิจัย

สังกัด สมาคมนักวิจัย

ความถนัด /ความเชี่ยวชาญ

1. บริหารการศึกษา
2. บริหารการอาชีวศึกษา
3. เรื่องกรอบคุณวุฒิแห่งชาติ
4. Competency Based
5. วิจัยสิ่งประดิษฐ์
6. วิจัยการศึกษา
7. การประกันคุณภาพการศึกษา
8. การฝึกอบรมและพัฒนาบุคลากร

หัวหน้าโครงการวิจัย

ชื่อ - นามสกุล (ภาษาไทย) นางสาว ต้องลักษณะ บุญธรรม

ชื่อ - นามสกุล (ภาษาอังกฤษ) Ms. Tongluck Boontham

เลขหมายบัตรประจำตัวประชาชน ๓๑๐๐๖๐๒๗๖๕๗๔๒

ตำแหน่งปัจจุบัน อาจารย์

หน่วยงานและสถานที่อยู่

ภาควิชาการศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

๓๙ หมู่ ๑ ถนนรังสิตนครนายก ตำบลคลองหก อำเภอธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี ๑๒๑๑๐

หมายเลขโทรศัพท์ ๐๒-๕๕๙-๓๒๐๑ โทรศัพท์ ๐๒-๕๕๙-๓๒๑๐

โทรศัพท์มือถือ ๐๘-๑๖๕๖-๓๐๐๗

e-mail: tongluck @rmutt.ac.th

ประวัติการศึกษา

๒๕๕๔ ปร.ด.(การบริหารการศึกษา) มหาวิทยาลัยสยาม

๒๕๕๗ กศ.ม. (การบริหารการศึกษา) มหาวิทยาลัยนเรศวร

๒๕๕๑ ค.บ. (มัธยมศึกษาวิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สาขาวิชาการที่มีความชำนาญพิเศษ

สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการศึกษา สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานวิจัยทั้งภายในและภายนอกประเทศ

๑) งานวิจัยที่ทำเสร็จแล้ว

๑) หัวหน้าโครงการวิจัย ชื่อ ต้องลักษณะ บุญธรรม

ชื่อข้อเสนอการวิจัย: รูปแบบการพัฒนาระบบการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมด้านคุณธรรมและจริยธรรมสำหรับนักศึกษาครูในศตวรรษที่ ๒๑ แหล่งทุน: สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ ปีงบประมาณ ๒๕๕๘

๒) หัวหน้าโครงการวิจัย ชื่อต้องลักษณะ บุญธรรม

ชื่อข้อเสนอการวิจัย ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนของคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี แหล่งทุน: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ปีงบประมาณ ๒๕๕๗

๓) หัวหน้าโครงการวิจัย ชื่อต้องลักษณะ จิรวชิรากร

ชื่อข้อเสนอการวิจัย: กลยุทธ์การบริหารระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์สำหรับสถานศึกษาขั้นพื้นฐานแหล่งทุน: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ปีงบประมาณ ๒๕๕๗

๔) ผู้ร่วมวิจัยโครงการวิจัย ชื่อ ต้องลักษณะ บุญธรรม

ชื่อข้อเสนอการวิจัย: มรดกวัฒนธรรมชาวมอญปทุมธานีและนนทบุรี: ฝึกระจาด ตักบาตรพระ ร้อยทางเรือ และโลงมอญ แหล่งทุน: กระทรวงวัฒนธรรม ปีงบประมาณ ๒๕๕๘

๒) งานวิจัยที่กำลังทำ

๑) หัวหน้าโครงการวิจัย ชื่อต้องลักษณะ บุญธรรม

ชื่อข้อเสนอการวิจัย: การศึกษาความต้องการจำเป็นของครูอาชีวศึกษาในการส่งเสริมสรณะทางวิชาชีพ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา แหล่งทุน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ปีงบประมาณ ๒๕๕๙ สถานภาพในการทำวิจัย: ดำเนินการลุล่วงร้อยละ ๕๐

ผลงานอื่นๆ

๑) บทความทางวิชาการ

๑) ต้องลักษณะ บุญธรรม. (๒๕๕๙). การเป็นผู้นำยุคเศรษฐกิจดิจิทัลกับการพัฒนาที่ยั่งยืนขององค์กรทางการศึกษา. วารสารวิชาการครุศาสตร์อุตสาหกรรมพระจอมเกล้าพระนครเหนือ. ปีที่ ๗ ฉบับที่ ๑ มกราคม- มิถุนายน ๒๕๕๙

๒) บทความวิจัย

๑) Boontham T. (2015). Factors Affecting the Development of Graduates Toward the ASEAN Economic Community for Faculty of Technical Education RMUTT in Thailand . The International Academic Forum (IAFOR) The Asian Conference on the Social Sciences .Kobe, Japan. October,2015. Accepted.

๒) Jirawatcharakorn T. (2014). The Readiness of the Development of Graduates in Higher Education Institutions in Pathumthani Province to Support the ASEAN Economic Community, Thailand. International Journal of Arts & Sciences (IJAS) conference for academic disciplines. Accepted.

๓) Jirawatcharakorn T. (2012). GIS Management Strategies for Schools. ACE 2012, Fourth Annual Asian Conference on Education. Osaka, Japan. October, 2012. Accepted.

๔) อรรวรรณ อาทกรกิจ และ ต้องลักษณะ บุญธรรม. (๒๕๕๙). การเปรียบเทียบการปฏิบัติตนตามจรรยาบรรณวิชาชีพของผู้บริหารสถานศึกษาเอกชนตามทัศนะของผู้บริหารสถานศึกษาและครูในสถานศึกษาเอกชน สังกัด สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน จังหวัดปทุมธานี. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ปีที่ ๒๗ ฉบับที่ ๒

- ๕) บัณฑิตาภรณ์ ศรีคำภา และ ต้องลักษณะ บัญชรธรรม. (๒๕๕๘). ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางการบริหารกับการบริหารงบประมาณแบบมุ่งเน้นผลงานของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี. วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยอีสเทิร์นเอเชีย. ปีที่ ๕ ฉบับที่ ๓ กันยายน- ธันวาคม ๒๕๕๘ : ๓๓๔-๓๔๑
- ๖) มยุรี สนิทกุล และ ต้องลักษณะ บัญชรธรรม. (๒๕๕๘). ความสัมพันธ์ระหว่างการบริหารความขัดแย้งของผู้บริหารสถานศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๔. วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ปีที่ ๖ ฉบับที่ ๑ มกราคม-เมษายน ๒๕๕๘ : ๒๘๑-๒๙๕
- ๗) วาสนา บุรพา และ ต้องลักษณะ บัญชรธรรม. (๒๕๕๘). ความสัมพันธ์ระหว่างบทบาทของผู้บริหารสถานศึกษากับการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาของสถานศึกษา. วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ปีที่ ๖ ฉบับที่ ๑ มกราคม-เมษายน ๒๕๕๘ : ๓๓๐ -๓๑๔.
- ๘) นภัสนันท์ เบิกสีใส และ ต้องลักษณะ บัญชรธรรม. (๒๕๕๘). ความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารสถานศึกษากับการดำเนินงานตามมาตรฐานเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อการศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาสกลนครเขต ๒๓. วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ปีที่ ๖ ฉบับที่ ๑ มกราคม-เมษายน ๒๕๕๘ : ๒๘๐-๒๙๕.
- ๙) มุกดา คำอานา และ ต้องลักษณะ บัญชรธรรม. (๒๕๕๘). ความสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมองค์การเชิงสร้างสรรค์กับการพัฒนาตนเองของครูในทัศนะของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี. วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ปีที่ ๖ ฉบับที่ ๑ มกราคม-เมษายน ๒๕๕๘ : ๓๐๕-๓๑๔
- ๑๐) ปิยะ ละมูญมอญ และ ต้องลักษณะ จิรวชิรากร. (๒๕๕๗). วัฒนธรรมองค์การที่ส่งผลต่อการเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี เขต ๑. วารสารวิชาการรัตนบัณฑิต ปีที่ ๙ ฉบับที่ ๑ พฤษภาคม-ตุลาคม ๒๕๕๗ : ๔-๑๓
- ๑๑) จีรนนท์ ม่วงพิณ และ ต้องลักษณะ จิรวชิรากร. (๒๕๕๗). สมรรถนะของผู้บริหารสถานศึกษาที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานีเขต ๑. วารสารวิชาการรัตนบัณฑิต ปีที่ ๙ ฉบับที่ ๑ พฤษภาคม-ตุลาคม ๒๕๕๗ : ๑๔-๑๙

๓) ประสบการณ์การเข้าอบรม

- ๑) โครงการฝึกอบรมด้านการปฏิบัติการ “สร้างนักวิจัยรุ่นใหม่” (ลูกไก่) รุ่นที่ ๔ จัดโดยสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ (วช.) ร่วมกับมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
- ๒) โครงการฝึกอบรม “วิทยากรหลักสูตรการพัฒนานักวิจัย” (Training for the trainers) (แม่ไก่) รุ่นที่ ๑๑ จัดโดยสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ (วช.) ร่วมกับ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย

๒๕๕๕ ผลของการใช้คอมพิวเตอร์สนับสนุนการเรียนรู้ร่วมกันด้วยหลักการเรียนรู้โดยการรับใช้
สังคม เพื่อสร้างจิตสำนึกสาธารณะ ของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต คณะวิทยาการ
จัดการ สอนสุนันทา

แหล่งทุนสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

๒๕๕๔ สภาพการจัดรายการและการบริหารจัดการของสถานีวิทยุชุมชนในจังหวัดนครปฐม

แหล่งทุนสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

๒๕๕๓ ความคาดหวังและความพึงพอใจของคนในชุมชน ต่อรายการวิทยุชุมชน ของสถานีวิทยุ
ชุมชนสวนสุนันทา (FM 97.25 MHz)

แหล่งทุนสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

๗. ประสบการณ์การฝึกอบรมที่จัดโดยสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ

๑. โครงการฝึกอบรมด้านการปฏิบัติการ “วิทยากรหลักสูตรการพัฒนานักวิจัย” (แม่ไก่) รุ่นที่ ๔ จัดโดย
สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ (วช.) ร่วมกับมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

ผู้ร่วมวิจัยคนที่ ๒

๑. ชื่อ - นามสกุล (ภาษาไทย) นางสาวเบญจมาศ สุขสถิตย์
ชื่อ - นามสกุล (ภาษาอังกฤษ) Miss Benjamas Suksatit
๒. เลขหมายบัตรประจำตัวประชาชน ๓๕๐๙๙๐๐๓๖๐๘๕๑
๓. ตำแหน่งปัจจุบัน ผู้ช่วยภารกิจคณบดี คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัย เชียงใหม่
อาจารย์ประจำสาขาวิชาพยาบาลศาสตร์ คณะพยาบาลศาสตร์
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
อาจารย์ประจำหลักสูตรบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาการพยาบาลผู้ใหญ่
คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
๔. หน่วยงานและสถานที่อยู่ติดต่อได้สะดวก พร้อมหมายเลขโทรศัพท์ โทรศัพท์มือถือ โทรสาร และ E-mail
คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
๑๑๐ ถนนอินทวิโรรส ตำบลศรีภูมิ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ๕๐๒๐๐๐
โทรศัพท์ (๐๕๓) ๙๔๕๐๒๐, ๐๘๗-๐๔๕-๐๕๕๒
โทรสาร (๐๕๓) ๘๙๔-๑๗๑
e-mail: bsuksatit@gmail.com
๕. ประวัติการศึกษาต้องระบุสถาบันการศึกษา สาขาวิชาและปีที่จบการศึกษา
๒๕๕๗ ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (พยาบาล)
University of North Carolina at Chapel Hill
๒๕๔๗ พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต (การพยาบาลผู้ใหญ่) Dean's List
คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล
๒๕๓๙ พยาบาลศาสตรบัณฑิต (เกียรตินิยม)
คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
๖. สาขาวิชาการที่มีความชำนาญพิเศษ (แตกต่างจากวุฒิการศึกษา) ระบุสาขาวิชาการ
Biobehavioral Nursing, NCDs, HIV/AIDS, Sleep
๗. ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานวิจัยทั้งภายในและภายนอกประเทศ
๗.๑ หัวหน้าโครงการวิจัย : ชื่อโครงการวิจัย
2016 Development of Functional Thai Iced tea by Using Rare
Sugar Syrup as Sugar Replacer

Supported by Faculty of Nursing, Chiang Mai University, Faculty of Medicine, Kagawa University, Japan and JICA

๗.๒ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องและทำเสร็จแล้ว (ไม่เกิน ๕ปี)

หัวหน้าโครงการ

2013 - 2014 Effect of a Project-based Learning for Developing a Teaching Innovation for Patients on Perceived Self-Efficacy Based on Thai Qualifications Framework for Higher Education (TQF) Among Junior Nursing Students

ผู้ร่วมวิจัย

๒๕๕๗ พฤติกรรมเสี่ยงในเยาวชนที่ติดเชื้อเอชไอวี/เอดส์

๒๕๕๔ การพัฒนาโปรแกรมการส่งเสริมพฤติกรรมความมีวินัยในการดูแลรักษาเอชไอวีและลดพฤติกรรมเสี่ยงในกลุ่มเยาวชนที่ติดเชื้อเอชไอวี

๗.๓ งานวิจัยที่กำลังทำ:

๒๕๕๙ – ปัจจุบัน การพัฒนาขนมหม้อแกงพลังงานต่ำด้วยการใช้น้ำตาลที่หายาก (rare sugar) เป็นส่วนผสม

แหล่งทุน คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

๒๕๕๙ – ปัจจุบัน นวัตกรรมอาหารสำหรับผู้สูงอายุที่มีภาวะกลิ่นลำบาก

แหล่งทุน มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

๒๕๕๙ – ปัจจุบัน Health Status of Japanese expatriates in Chiang Mai

แหล่งทุน คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

๒๕๕๘ – ปัจจุบัน คุณภาพการนอนหลับของคนงานโรงงานอุตสาหกรรม: ปัจจัยที่เกี่ยวข้องและผลกระทบ แหล่งทุน มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

๒๕๕๘ – ปัจจุบัน คุณภาพการนอนหลับในผู้ที่ขับรถบัสโดยสารประจำทาง: ปัจจัยที่เกี่ยวข้องและผลกระทบ แหล่งทุน มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

๒๕๕๘ – ปัจจุบัน การนอนหลับแปรปรวนและปัจจัยที่เกี่ยวข้องในพยาบาลวิชาชีพในประเทศไทย แหล่งทุน มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

๗.๔ การเผยแพร่ผลงานวิจัย

Publication

ประทุม สร้อยวงค์, เบญจมาศ สุขสถิตย์, ทศพร คำผลศิริ, และ ณิชฐยาน์ สุวรรณคฤหาสน์.

(๒๕๕๘). การใช้ผู้ป่วยจำลองในการศึกษาพยาบาล. *รวมาริบัติพยาบาลสาร*, ๒๑ (๓).

Fongkaew, W., Viseskul, N., Suksatit B., Settheekul, S., Chongtawan, R., Grimes, R.M.,

& Grimes, D.E. (2014). Verifying quantitative stigma and medication adherence scales using qualitative methods among Thai youth living with HIV/AIDS. *Journal of the International Association of Providers of AIDS Care*, 13(1), 69-77. DOI: 10.1177/1545109712463734

Oral presentation at the International Conference

Chaiwan, W., Prichabunon, N., Inta, N., Phonwat, P., Muanginn, S., & Suksatit, B. Youth as Positive Change Agents for Improving Health: A Case Study of APAHL Forum at the 15th Asia Pacific Student Services Association (APSSA), 26-29 June, 2016 at The Uniserv, Chiang Mai University, Thailand.

Suksatit, B., Rattnasathien, R., Tanprawate, S., Triamvisit, S., & Saisuwan, S. Poor Outcome in Adult Patients with Hemorrhagic Stroke at the Optimizing Healthcare Quality: Teamwork in Education, Research, and Practice, 22-24 June, 2016, Chiang Mai, Thailand.

Rattnasathien, R., Triamvisit, S., Suksatit, B., & Tanprawate, S. Disability in Patients with Hemorrhagic Stroke in Maharaj Nakorn Chiang Mai Hospital, Chiang Mai, Thailand: Prevalence and Its Associating Factors at the Optimizing Healthcare Quality: Teamwork in Education, Research, and Practice, 22-24 June, 2016, Chiang Mai, Thailand.

Rattnasathien, R., Suksatit, B., Tanprawate, S., Triamvisit, S., & Saisuwan, S. Older Adult Patients with Hemorrhagic Stroke: Prevalence, Characteristics, and Outcome at the Optimizing Healthcare Quality: Teamwork in Education, Research, and Practice, 22-24 June, 2016, Chiang Mai, Thailand.

Songkham, W., Deeluea, J., Suksatit, B., & Chaiard, J. Do Industrial Workers Sleep Well? Situational Analysis in Liquor Distillery Factory at the 4th international conference on Wellbeing at Work, 29 May – 1 June, 2016, Amsterdam, The Netherlands.

Suksatit, B. & Fongkaew, W. HIV-Related Stigma and Self-Care Among Young People Living With HIV in Thailand at the 43th Biennial convention Sigma Theta Tau International Honor Society of Nursing, 7-11 November 2015, Las Vegas, Nevada, USA.

Suksatit, B., Fongkaew, W., Viseskul, N., Chontawan, R., Settheekul, S., Grimes, D. E., & Grimes, R. M. HIV/AIDS-Related Stigma and Medication Adherence Among Thai Adolescents Living with HIV/AIDS at the International Conference on Interprofessional Partnership: Improvement for Global Health Outcomes, September 12-14, 2012, Chiang Mai, Thailand.

Fongkaew, W., Viseskul, N., Suksatit, B., Chontawan, R., Settheekul, S., Grimes, D. E., & Grimes, R. M. A Qualitative Study of HIV/AIDS-Related Stigma and Medication Adherence Among Thai Adolescents Living with HIV/AIDS at the International Conference: Interprofessional Partnership: Improvement for Global Health Outcomes, September 12-14, 2012, Chiang Mai, Thailand.

Suksatit, B., Fongkaew, W., Chontawan, R. & Senaratana, W. Effect of Participatory Approach on Health Promoting Self-Care among Young People with HIV/AIDS at the 2nd International Conference on Prevention & Management of Chronic Conditions & The 11th World Congress of Self-care Deficit Nursing Theory, March 23-25, 2011, Bangkok, Thailand

๘. ประสบการณ์การฝึกอบรมที่จัดโดยสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ
- ๑.โครงการฝึกอบรมด้านการปฏิบัติการ “สร้างนักวิจัยรุ่นใหม่” (ลูกไก่) รุ่นที่ ๔จัดโดยสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ (วช.) ร่วมกับมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
 - ๒.โครงการฝึกอบรม “วิทยากรหลักสูตรการพัฒนาวิจัย” (Training for the trainers) (แม่ไก่) รุ่นที่ ๑๑ จัดโดยสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ (วช.) ร่วมกับ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย